

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาหลักการแนวคิดทฤษฎีจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและจะนำเสนอ จำแนกตามประเด็นหัวข้อหลักและหัวข้อย่อย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. หลักสูตรการเรียนรู้สาระภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
3. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
4. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านสะกดคำ
5. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ
6. บริบทของโรงเรียนชุมชนบ้านคูมวิททยาการ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

1. หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

- 1.1 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติมีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติและคุณธรรมบนพื้นฐาน ของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
- 1.2 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชนที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
- 1.3 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

2. จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

2.1 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง

2.2 มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

2.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

2.4 มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถี ชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

2.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และ พัฒนาสิ่งแวดล้อมมีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันใน สังคมอย่างมีความสุข

3. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียน ให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึง ประสงค์ ดังนี้

3.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสารมีวัฒนธรรม ในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยน ข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเอง และสังคม รวมทั้ง การเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูล ข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

3.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและ อุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูล สารสนเทศ เข้าใจอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำ ไปสู่การ สร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

3.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

4. วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลกยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเอง ได้เต็มตามศักยภาพ

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

- 5.1 รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
- 5.2 ซื่อสัตย์สุจริต
- 5.3 มีวินัย
- 5.4 ใฝ่เรียนรู้
- 5.5 อยู่อย่างพอเพียง
- 5.6 มุ่งมั่นในการทำงาน
- 5.7 รักความเป็นไทย
- 5.8 มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้ สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

6. มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุ ปัญญาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

- 6.1 ภาษาไทย
- 6.2 คณิตศาสตร์
- 6.3 วิทยาศาสตร์
- 6.4 สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
- 6.5 สุขศึกษาและพลศึกษา
- 6.6 ศิลปะ
- 6.7 การงานอาชีพและเทคโนโลยี
- 6.8 ภาษาต่างประเทศ

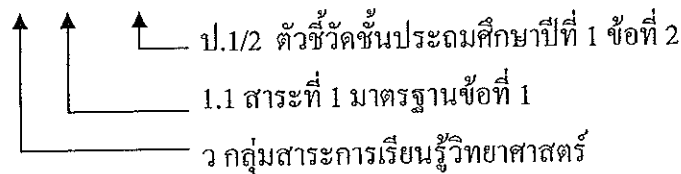
ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไก สำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่า ต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการ ประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึง การทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบ เพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนา ผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

7. ตัวชี้วัด

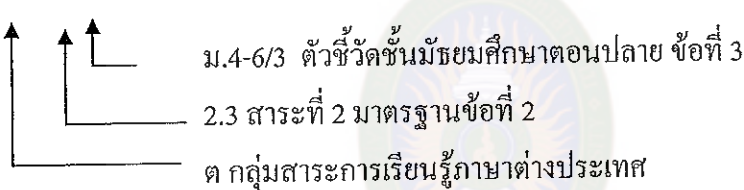
ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียน ในแต่ละ ระดับ ชั้นซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรม นำ ไปใช้ ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการ วัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

1. ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับประถมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 3
2. ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6) หลักสูตรได้มีการกำหนดรหัสกำกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดเพื่อความเข้าใจและให้สื่อสารตรงกัน ดังนี้

ว 1.1 ป. 1/2

ต 1.1 ม.4-6/3

8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดและประเมินผลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เน้นความสามารถและคุณลักษณะที่แท้จริงของผู้เรียนจะต้องใช้วิธีการและเครื่องมือที่หลากหลาย (กรมวิชาการ. 2544 : 272) เช่น

- 8.1 การทดสอบ
- 8.2 การสังเกต
- 8.3 การสัมภาษณ์
- 8.4 การประเมินภาคปฏิบัติ
- 8.5 Scoring Rubric
- 8.6 การประเมินแฟ้มสะสมงาน (Portfolio Assessment)

9. แหล่งการเรียนรู้

แหล่งการเรียนรู้ ได้แก่ หนังสือและแบบฝึกหัด กระดาษ ดินสอ อุปกรณ์การสื่อสาร เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ซอฟต์แวร์เพื่อการสืบค้นข้อมูลและสื่อต่าง ๆ บุคคล ภูมิปัญญาท้องถิ่นทั้งที่เป็นแหล่งปฐมภูมิ ทุติยภูมิ ของจำลอง ของจริง ภาพงานศิลปะ คนตรี วรรณกรรมต่าง ๆ ที่

เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษาที่ใช้เพื่อให้ผู้เรียนรู้สิ่งที่เป็นไปตามสภาพที่เป็นจริง ซึ่งเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกสื่อและแหล่งการเรียนรู้ ได้แก่

1. สามารถสนองมาตรฐานการเรียนรู้ และเป้าหมายของโรงเรียนได้สื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ต้องอ้างอิงมาตรฐานที่วางไว้ได้ว่าสอดคล้องกับมาตรฐานในสาระหลักเรื่องใดบ้าง
2. สาระในสื่อเหล่านั้นสะท้อนให้เห็นการให้ผู้เรียนรู้ได้เข้าใจสภาพสังคม วัฒนธรรมที่หลากหลาย
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้ได้พัฒนาทักษะการตัดสินใจ แก้ปัญหา ส่งเสริมการคิด วิจารณ์ญาณ ความคิดสร้างสรรค์
4. ส่งเสริมการพัฒนาความเป็นพลเมืองดี และการเป็นพลเมืองที่มีส่วนร่วมต่อสังคม
5. ให้สาระความรู้ทั้งในแนวลึกและกว้างขวาง
6. เนื้อหาสาระถูกต้อง ทันสมัย และเป็นปัจจุบัน
7. สาระความรู้เอื้อให้เกิดการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการทั้ง สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี
8. ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและครู เหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะและความสามารถของผู้เรียน
9. จัดเตรียมให้ครูเห็นแนวทางการนำไปใช้สอนการออกแบบกิจกรรมการเรียน การสอน เพื่อการทบทวน ขยายประสบการณ์ การนำความรู้ไปใช้
10. เอื้อต่อการให้ครูออกแบบการสอนที่สนองรูปแบบการเรียนที่หลากหลายของผู้เรียน
11. เอื้อต่อการให้ครูได้ออกแบบการสอนที่บูรณาการกับวิชาอื่น ๆ

หลักสูตรการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารการศึกษา การแสวงหาความรู้การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชน โลกและตระหนักถึงความ หลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง

มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน
4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ด 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ด 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน ...

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

1. จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

1.2 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ การพูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

1.3 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

1.4 ใช้ล้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

1.5 บอกความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

1.6 ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

1.7 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

1.8 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

1.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

1.10 ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

2. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

2.1 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล

ตารางที่ 1 มาตรฐานและตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำ (Instructions) ง่าย ๆ ที่ฟังหรืออ่าน	<p>คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียนและคำแนะนำในการเล่น เกม การวาดภาพ หรือการทำอาหาร หรือเครื่องดื่มน</p> <p>- คำสั่ง เช่น Look at the .../ here/ over there. / Say it again./ Read and draw./Put a/an/ Don't go over there</p> <p>- คำขอร้อง เช่น Please take a queue./Take a queue , please ./Can you help me , please ? etc.</p> <p>คำแนะนำ เช่น You should read everyday ./ Think before you speak .</p> <p>- คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่น เกม Star./ My turn ./ Your turn./ Roll the dice./Count the number./ Finish.</p> <p>- คำบอกลำดับขั้นตอน First... Second.... Then....Finally ...etc.</p>
ป.4	2. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความ ง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	<p>คำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ บทพูดเข้าจังหวะ และการสะกดคำ การใช้พจนานุกรมหลักการอ่านออกเสียง เช่น</p> <p>-การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ</p> <p>-การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ</p> <p>-การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค</p>
	3. เลือก/ระบุภาพ หรือ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยคและข้อความสั้น ๆ ที่ฟัง หรืออ่าน	<p>กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมาย เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์สะสม</p> <p>ประมาณ 550-700 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)</p>

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	4. ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยค บทสนทนา และนิทานง่าย ๆ	<p>ประโยค บทสนทนา นิทานที่มีภาพประกอบ</p> <p>คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใครทำอะไร ที่ไหน</p> <p>- Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...? Yes,...is/are/can./ No,...isn't/aren't/can't. Do/Does/Can/Is/Are...? Yes/No... etc.</p> <p>- Wh-Question เช่น Who is/are...? He/She is.../They are... What...?/Where...? It is .../They are... What...doing? ...is/am/are... etc.</p> <p>- Or-Question เช่น Is this/it a/an...or a/an...? It is a/an...etc.</p>

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. พูด/เขียน ได้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	<p>บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ชิด</p> <p>ตัว และจำนวนการตอบรับ เช่น Hi/Hello/Good morning/Goodafternoon/Good evening/I am sorry./How are you?/I'm fine. Thank you.And you?/ Hello.I am...</p> <p>Hello,...I am... This is my sister.Her name is...</p> <p>Hello,.../Nice to see</p> <p>You. . Nice to see you too./</p> <p>Goodbye./ Bye./See you soon/later./</p> <p>Thanks./Thank you./Thank you very much./You're welcome./It's O.K. etc.</p>

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	<p>2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และคำขออนุญาตง่าย ๆ</p> <p>3. พูด/เขียนแสดงความต้องการของตนเอง และขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ</p> <p>4. พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และครอบครัว</p> <p>5. พูดแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่างๆ ตามแบบที่ฟัง</p>	<p>คำสั่ง คำขอร้อง และคำขออนุญาตที่ใช้ในห้องเรียน</p> <p>คำศัพท์ จำนวน และประโยคที่ใช้แสดงความต้องการและขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ เช่น I want .../ Please.../ May...?/ I need your help./ Please help me./ Help me! etc.</p> <p>คำศัพท์ จำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง สิ่งใกล้ตัว เพื่อน และครอบครัว เช่น What's your name? My name is... What time is it? It is one o'clock. What is this? It is a/an... How many...are there? There is a/an.../There are... Where is the...? It is in/on/under... etc.</p> <p>คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น ดีใจ เสียใจ ชอบ ไม่ชอบ รัก ไม่รัก เช่น I/You/We/They like.../He/She likes... I/You/We/They love.../He/She loves... I/You/We/They don't like/love/feel... He/She doesn't like/love/feel... I/You/We/They feel... etc.</p>

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคล สัตว์ และเรื่องใกล้ตัว เช่น ชื่อ อายุ รูปร่าง สี ขนาด รูปทรง สิ่งต่าง ๆ จำนวน 1-100 วัน เดือน ปี ฤดูกาล ที่อยู่ของสิ่งต่าง ๆ เครื่องหมายวรรคตอน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	<p>2. พุค/วาดภาพแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ</p> <p>ไกล่คิ้วตามที่ฟังหรืออ่าน</p> <p>3. พุคแสดงความคิดเห็นง่าย ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ไกล่คิ้ว</p>	<p>คำ กลุ่มคำที่มีความหมายสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ไกล่คิ้ว</p> <p>เช่น การระบุ/เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของภาพกับคำ หรือกลุ่มคำ โดยใช้ภาพ แผนภูมิ แผนภาพ แผนผัง</p> <p>ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ไกล่คิ้ว</p>

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้
อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	<p>1. พุคและทำท่าประกอบอย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา</p> <p>2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ง่าย ๆ ของเจ้าของภาษา</p> <p>3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมวัย</p>	<p>มารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบุคคล ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทางประกอบ การพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ</p> <p>คำศัพท์และข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย ฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม</p> <p>กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การดำเนินทานประกอบท่าทาง บทบาทสมมุติ วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์</p>

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4 ชั้น	1. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย	ความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
	2. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลองตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล และงานฉลองตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและนำเสนอด้วยการพูด / การเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอ คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ความหมายและความสำคัญของการอ่าน นักการศึกษาหลายท่านที่สนใจด้านการอ่าน และให้ความหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

นภคต จันทร์เพ็ญ (2539 : 73) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการแปลความหมายตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นถ้อยคำหรือความคิดของตนเองแล้วผู้อ่านก็นำความคิด ความเข้าใจที่ได้จากการอ่านนั้น ไปใช้ให้เกิดประโยชน์

บันลือ พุกกะวัน (2538 : 2) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า

1. การอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด โดยการผสมผสานเสียงเพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด
2. การอ่านเป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร การออกเสียงเป็นคำหรือประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อความโดยการอ่าน
3. การอ่าน เป็นการสื่อความหมายที่ถ่ายทอดของความคิด ความรู้ จากผู้เขียน (ผู้สื่อ) ถึงผู้อ่าน

กระทรวงศึกษาธิการ (2537 : 106) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การที่ผู้อ่านรับรู้ความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายให้ทราบ โดยผ่านทางตัวหนังสือ

ทัศนีย์ สุขเมธี (2534 : 79) กล่าวว่า การอ่านคือการแปรสัญลักษณ์ที่เขียนหรือพิมพ์ให้มีความหมายออกเป็นสัญลักษณ์ สัญลักษณ์ในภาษาไทย คือ คำ ข้อความ จึงเป็นเรื่องสำคัญมากในการสอนอ่านแก่เด็กแรกเรียนนักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ในการฟัง พูด และเขียนอย่างถูกต้อง

รอว์ลีย์ (Crawley. 1995 : 14-15) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่าน เป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนซึ่งรวมไปถึงความสามารถในการถอดความหมายจากสัญลักษณ์นั้น ๆ ในขณะที่ผู้อ่านได้รับจาก

สิ่งที่ผู้อ่านมองเห็น โดยใช้กระบวนการคิดระลึกราคาต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับสิ่งที่มองเห็น แล้วสื่อความหมายจากสัญลักษณ์ที่อ่านได้

รูบิน (Rubin, 1993 : 6-7) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่าน เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกอารมณ์ ความเข้าใจในบทอ่าน และรับรู้ถึงความหมายของคำโดยอาศัยกระบวนการคิดเพื่อสื่อความหมายของสัญลักษณ์ในบทอ่าน

สตาฟ (Stauffer, R.G. 1969 : 5) ยังได้ให้ความหมายของการอ่านเอาไว้ว่า การอ่านหมายถึง การสังเคราะห์ตัวหนังสือออกมาเป็นคำพูดเพื่อให้เห็นความเข้าใจ

จากความหมายของการอ่านสรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดหรือความคิด โดยผ่านทางสายตาแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่อ่าน ทั้งนี้โดยอาศัยความรู้หรือประสบการณ์เดิมของผู้อ่านและความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลใหม่กับข้อมูลเดิมแล้วนำความคิดความเข้าใจที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

1. ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญและมีคุณค่าอย่างยิ่ง ทำให้บุคคลสามารถใช้เครื่องมือแสวงหาความรู้ เพื่อนำไปพัฒนาตนเองและการดำเนินชีวิต ซึ่งได้มีผู้ศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน ไว้ดังนี้

- 1.1 การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้
- 1.2 เด็กที่อ่านไม่เป็นย่อมไม่ได้รับการยอมรับ ไม่สามารถอยู่ร่วมกับบุคคลในสังคมได้อย่างมั่นใจ
- 1.3 การอ่านได้ อ่านเป็น เป็นสิ่งส่งเสริมให้เด็กสามารถค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมได้อย่างกว้างขวาง
- 1.4 การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบอาชีพของผู้เรียนในอนาคต
- 1.5 การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองดีในการรับรู้ข่าวสาร เหตุการณ์บ้านเมือง
- 1.6 การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการวิเคราะห์ ตัดสินใจในการเลือกตัวแทนในด้านการเมือง การปกครอง
- 1.7 การอ่านนับเป็นกิจกรรมสำคัญในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ได้รับความเพลิดเพลินและพัฒนาด้านจิตใจด้วย
- 1.8 การอ่านช่วยให้ผู้เรียนทราบและสามารถปรับตัวได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม พัฒนาตนเองและอาชีพของตนได้

กระทรวงศึกษาธิการ (2546 : 188) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านไว้ว่าการอ่าน เป็นทักษะ ที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษาหาความรู้และการพัฒนาชีวิต ซึ่งนอกจากจะทำให้เกิด ความรู้แล้วยังก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้ แนวคิดในการดำเนินชีวิต การอ่านจึงเป็นหัวใจของการศึกษาทุกระดับเป็นเครื่องมือในการแสวงหา ความรู้เรื่องต่าง ๆ การอ่านที่มีประสิทธิภาพ จะต้องอ่านและจำใจความได้ สรุปเนื้อหาสำคัญของ เรื่องที่อ่านได้ แต่การสำรวจการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนพบว่า ปัญหาที่สำคัญ ในการอ่านของผู้เรียนคือ อ่านแล้วจับใจความสำคัญไม่ได้ ไม่สามารถสรุปประเด็นได้ ไม่สามารถ แยกความรู้ออกเพื่อจริงข้อคิดเห็นไม่สามารถ แยกใจความสำคัญกับใจความรองได้ ทำให้ไม่ได้รับ ประโยชน์จากการอ่านเท่าที่ควร ทั้งยังเป็นปัญหาอุปสรรคต่อการเรียนรู้และการศึกษาวิชาต่าง ๆ ด้วย สนิท สัตโยภาส (2545 : 93 - 94) กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านช่วยให้ผู้อ่านได้รับความรู้ มีความรอบรู้ไม่แคบอยู่เฉพาะเรื่อง ยิ่งถ้าได้ อ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร หรือนิตยสารอยู่เป็นประจำแล้ว ก็จะทำให้ผู้อ่านเป็นคนทันสมัย ทัน เหตุการณ์ รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมและโลก เมื่อเข้าวงสนทนากับใครก็จะร่วมสนทนา ได้ เข้าใจและเข้าสังคมได้โดยไม่ขัดเขิน

2. การอ่านจะช่วยพัฒนาความคิด และยกระดับสติปัญญาให้สูงขึ้นเมื่ออ่านมาก ย่อมรู้มาก เมื่อมีความรู้มากย่อมก่อให้เกิดสติปัญญาที่แหลมคม ฉลาดปราดเปรื่องและอ่านถึงขั้น เชี่ยวชาญในเรื่องที่สนใจ และติดตามอ่านก็ได้

3. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญของการศึกษา เพราะไม่ว่านักเรียนนักศึกษาจะ เรียนวิชาใด ล้วนต้องอาศัยการอ่านช่วยศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเพิ่มเติมจากการเรียนในชั้นเรียน ทั้งสิ้น

4. การอ่านช่วยให้มีความก้าวหน้าในอาชีพ เพราะการประกอบอาชีพทุกอาชีพ ย่อมอาศัยความรู้ความสามารถ ความชำนาญในการทำงาน ถ้าบุคคลใดพยายามแสวงหาความรู้ ความสามารถใส่ตนให้ทันสมัยและสอดคล้องกับวิทยาการใหม่ ๆ อยู่เสมอ ย่อมมีความเจริญก้าวหน้า ในอาชีพมากกว่าผู้อื่นที่ไม่พัฒนาตนเอง และวิธีการสำคัญประการหนึ่งที่จะได้ความรู้ประสบการณ์ และความสามารถในงานวิทยาการใหม่ ๆ คือ “การอ่าน”

5. การอ่านช่วยปรับปรุงบุคลิกภาพให้ดีขึ้น ด้วยเหตุที่มีหนังสือในกลุ่มที่มีเนื้อหา ซึ่งเสนอแนะเกี่ยวกับการวางตน การพูดจา การเข้าสังคม การแต่งกาย ตลอดจนแนะนำการปฏิบัติ ตนไปในทางที่เหมาะสมและทันสมัยมีอยู่มากมาย ถ้าผู้อ่าน ได้นำข้อแนะนำเหล่านั้นมาทดลอง ปฏิบัติตาม ก็จะทำให้บุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี

6. การอ่านช่วยแก้ปัญหาในใจได้ เพราะปัญหาที่เราประสบในชีวิตประจำวันอาจมีวิธีแก้ไขปัญหาในหนังสือที่อ่านก็จะสามารถนำมาประยุกต์แก้ปัญหาของเราได้ เช่น ปัญหาชีวิต ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการดูแลลูก ปัญหากฎหมาย หรือปัญหาการประกอบอาชีพ เป็นต้น

7. การอ่านทำให้เกิดความจรรโลงใจ ได้รับความเพลิดเพลิน สนุกสนานช่วยให้จิตใจได้พักผ่อนหลังจากที่ได้เคร่งเครียดกับงานมา

8. การอ่านช่วยให้เราใช้เวลาว่างอย่างมีคุณค่าหรือเรียกว่า “การอ่านช่วยฆ่าเวลาให้มีค่า”

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (กรมวิชาการ. 2544 : 7 ; อ้างอิงมาจาก ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. ม.ป.ป.) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนโตและจนกระทั่งถึงวัยชรา การอ่านทำให้รู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันเป็น โลกของข้อมูล ข่าวสาร ทำให้ผู้อ่านมีความสุข มีความหวัง และมีความอยากรู้อยากเห็น อันเป็นความต้องการของมนุษย์ทุกคน การอ่านมีประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง คือ พัฒนาการศึกษา พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์และสนองความอยากรู้อยากเห็นนอกจากนั้น การพัฒนาประเทศให้รุ่งเรืองก้าวหน้าได้ต้องอาศัยประชาชนที่มีความรู้ความสามารถ ซึ่งความรู้ต่าง ๆ ก็ได้มาจากการอ่านนั่นเอง

วรณี โสมประยูร (2539 : 121) ให้ความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระวิชาของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไปคนเราต้องอาศัยการติดต่อสื่อสาร เพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นรวมทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ทั้งในด้านภารกิจส่วนตัว และการประกอบอาชีพการทำงานต่าง ๆ ในสังคม

3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุง และพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ ให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จได้

4. การอ่านสามารถสนองความต้องการของบุคคลด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดีเช่น ช่วยให้มั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคมช่วยให้มีชื่อเสียงและเกียรติยศ

5. การอ่านทั้งหลายช่วยเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งกว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้ เกิดความมั่นใจในการพูดปราศรัย การขยายหรือการอภิปรายปัญหาต่าง ๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกและความน่าเชื่อถือให้กับตนเอง

6. การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน เป็นต้น เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

7. การอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต เช่น ศิลาจารึก ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี ฯลฯ จะช่วยให้ผู้นับรู้จักรมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทย และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อมนุษย์ทุกคน เป็นทักษะที่จำเป็นในการศึกษาหาความรู้และเพิ่มพูนสติปัญญาช่วยให้พัฒนาตนเอง ทั้งในด้านความรู้ ความคิดตลอดจนความสามารถอื่น ๆ ดังนั้นการอ่านจึงเป็นหัวใจของการศึกษาทุกระดับและเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตและอยู่ร่วมกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2. จุดมุ่งหมายของการอ่าน

เด็อนใจ คุรุกระโทก (2543 : 18) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านหนังสือทุกครั้ง ผู้อ่านควรกำหนดจุดมุ่งหมายในการอ่าน เช่น อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ อ่านเพื่อความสนุกสนาน หรืออ่านเพื่อต้องการอยากรู้

นภคค จันทร์เพ็ญ (2539 : 74 - 75) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้
2. อ่านเพื่อความเพลิดเพลินบันเทิงใจ
3. อ่านเพื่อหาคำตอบในสิ่งที่ต้องการ
4. อ่านเพื่อฝึกทักษะในการอ่านออกเสียง

สนิท ตั้งทวี (2538 : 4) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

1. อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ โดยละเอียดหรือโดยย่อ
2. อ่านเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น
3. อ่านเพื่อต้องการทราบข้อมูลข่าวสาร ข้อเท็จจริง
4. อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า
5. อ่านเพื่อต้องการเป็นที่ยอมรับในวงสังคม
6. อ่านเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน

วรรณดี โสภประยูร (2537 : 127 - 128) แบ่งจุดมุ่งหมายในการอ่าน ดังนี้

1. การอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อ่านตำรา อ่านบทความ อ่านสารคดี
2. การอ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านวรรณคดี
3. การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือประเภทชวนหัวต่าง ๆ
4. การอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เช่น อ่านสารคดี อ่านประวัติศาสตร์
5. การอ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์จากข้อมูลที่ได้ เช่น การอ่านข่าว
6. การอ่านเพื่อหาประเด็นว่าส่วนใดเป็นข้อเท็จจริง เช่น การอ่านคำโฆษณาต่าง ๆ
7. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น อ่านบทความในวารสาร
8. การอ่านเพื่อปฏิบัติตาม เช่น อ่านคำสั่ง อ่านคำแนะนำ อ่านคู่มือการใช้เครื่องไฟฟ้า
9. การอ่านเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน มีน้ำเสียงเหมาะสมกับเนื้อเรื่องและ

เหมือนกับพูด เช่น อ่านบทละครต่าง ๆ

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการอ่าน คือ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความคิด ความบันเทิง เพื่อให้รู้เท่าทันต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมและสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันต่อไป และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ความบันเทิง เช่น อ่านข่าว อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านฉลาดผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ

3. ประเภทของการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึง ประเภทของการอ่านไว้ ดังนี้

กรรณิการ์ พวงเกษม (2533 : 68) ได้กล่าวถึง ลักษณะของการอ่านไว้ว่ามี 2 ลักษณะ คือ การอ่านออกเสียง (Oral Reading) และการอ่านในใจ (Silent Reading) การอ่านออกเสียงจะใช้ตั้งแต่เริ่มเรียน ให้เด็กรู้จักการอ่านคำต่าง ๆ เมื่ออ่านเป็นคำแล้ว อ่านเป็นประโยค อ่านเป็นย่อหน้า อ่านเป็นเรื่อง ๆ การอ่านในใจจะใช้เมื่อเริ่มอ่านออกเสียงได้ดีแล้วรู้จักความหมายของคำสามารถอ่านเป็นข้อความยาว ๆ ได้แล้ว

เดกิงกิจ แก้วแสนท์ (2538 : 7 - 8) กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเงียบ (Silent Reading) การอ่านเงียบหรือการอ่านในใจมีบทบาทสำคัญต่อชีวิตประจำวันของคนในยุคปัจจุบันเป็นอย่างมาก การอ่านประเภทนี้มีประโยชน์มากทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่ผู้อ่าน นักเรียนผู้เรียนดีเด่น ได้คะแนนยอดเยี่ยมจากการสอบมักเป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่าน นักธุรกิจหรือผู้มีอาชีพอื่น และผู้ประสบความสำเร็จในชีวิตมักเป็นผู้มีความเข้าใจในการอ่าน เช่น เดียวกันกับการอ่านเงียบหรือการอ่านในใจ (Silent Reading) มีด้วยกันหลายชนิด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- 1.1 การอ่านข่าวหนังสือพิมพ์
- 1.2 การอ่านนิยาย นวนิยาย หรือการอ่านเรื่องบันเทิง
- 1.3 การอ่านบทความหรือสารคดี
- 1.4 การอ่านตำรา แบบเรียน หรือข้อสอบ เป็นต้น

2. การอ่านออกเสียง (Loud Reading) การอ่านออกเสียง คือ การเปล่งเสียงตามตัวอักษรที่ปรากฏให้ถูกต้องตามอักขรวิธีหรือภาษาโดยใช้วิธีเกี่ยวกับการออกเสียง เช่น ริมฝีปาก เพดาน ลิ้น ฟัน หรือหลอดเสียง เป็นต้น ให้เคลื่อนไหวตามลักษณะของฐานที่เกิดแห่งเสียงนั้น ๆ การอ่านออกเสียงมีหลายชนิด เช่น

- 2.1 การอ่านออกเสียงเมื่อเริ่มเรียน
- 2.2 การอ่านออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักภาษาหรืออักขรวิธี
- 2.3 การอ่านออกเสียงเพื่อทดสอบวัดผล
- 2.4 การอ่านข่าววิทยุ
- 2.5 การอ่านข่าวทางโทรทัศน์
- 2.6 การอ่านรายงานหรือการอ่านกล่าวตอบรายงาน
- 2.7 การอ่านบทพากย์ภาพยนตร์หรือบทละคร

วรรณดี โสมประยูร (2544 : 126) แบ่งประเภทการอ่านจากการวิเคราะห์ตามลักษณะกระบวนการอ่านและการจำแนกประเภทการอ่านของนักวิชาการ ด้วยการนำมาสังเคราะห์ โดยจัดเป็นหมวดหมู่ประเภทการอ่าน ดังนี้

1. แบ่งโดยคำนึงถึงเสียงเป็นหลัก
2. แบ่งโดยยึดสื่อที่นำมาใช้อ่าน
3. แบ่งโดยพิจารณาวิธีการอ่านเป็นหลัก
4. แบ่งโดยมุ่งเน้นที่ความมุ่งหมายในการอ่าน

จากลักษณะการอ่านที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การอ่านแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ การฝึกทักษะการอ่านสำหรับเด็กควรเริ่มฝึกที่การอ่านออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักภาษา และเน้นความเข้าใจในการอ่านด้วยการฝึกอ่านในใจให้มากขึ้นต่อไป

4. วิธีการสอนอ่านทั่วไป

บันลือ พุดกะวัน (2533 : 14 - 15) ได้กล่าวถึง วิธีการสอนอ่าน ดังนี้ วิธีการสอนอ่านแบบสะกดตัวผสมคำ (Synthetic Method) เป็นวิธีสอนแบบดั้งเดิมได้แนวมาจากการที่มนุษย์ใช้เสียงของภาพ และสอดคล้องกับความหมายของการอ่าน คือ อ่านออกโดยเฉพาะภาษาไทย เป็นภาษาที่มี

สัญลักษณ์ออกเสียงคงที่ซึ่งยังมีความจำเป็นต้องใช้วิธีสะกดตัวประสมคำ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้หลักเกณฑ์ในการไล่สะกดคำอ่านคำใหม่ได้ดีและอ่านด้วยวิธีสะกดตัวประสมคำนี้ สัมพันธ์กับการสอนเขียน คืออ่าน สะกดคำแล้วเขียนตามที่สะกดไปได้หรือเรียกว่า เขียนหรืออ่าน โดยใช้เสียงพาไปได้ดี แต่การสอนอ่านแบบสะกดตัวผสมคำนี้มีข้อเสียคือ สิ่งที่อ่านหรือคำที่อ่านมีความหมายน้อยไม่น่าสนใจเพราะเน้นเสียง นอกจากนี้ยังเป็นการบังคับให้เด็กต้องฝึกอ่าน โดยไม่รู้ความหมาย มีเฉพาะตัวหนังสือไม่มีภาพ ช่วยการอ่านขาดเครื่องล่อใจให้อยากอ่าน และต้องเรียนโดยท่องจำทำให้ประสบความสำเร็จยาก

คาร์ณี อุทัยรัตนกิจ (2538 : 33) กล่าวว่า จากสภาพปัญหา ลักษณะความบกพร่องทางด้าน การอ่านของเด็ก การสร้างหลักสูตรเฉพาะให้เหมาะสมกับความต้องการของเด็ก จึงเป็นสิ่งควรกระทำ การปรับโปรแกรมการอ่านในชีวิตประจำวันของเด็กทำได้โดยครูคอยให้กำลังใจจนถึงการปรับวิธีการสอน ใช้เทคนิคการสอนอ่านที่เหมาะสมกับแบบการคิดหรือแบบการเรียนรู้ของเด็กแต่ละคน

วรณี โสภประยูร (2537 : 131) กล่าวว่า วิธีการสอนอ่านนั้นมีหลายวิธี แต่ละวิธีมีข้อดีข้อบกพร่องแตกต่างกัน ครูจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในแต่ละวิธี เพื่อเลือกวิธีอ่านให้เหมาะสมกับเนื้อหา และทักษะที่จะต้องพัฒนาในตัวนักเรียนนอกจากนี้ครูจะต้องเข้าใจวิธีบูรณาการวิธีการสอนเพื่อทำให้เกิดความสมบูรณ์ โดยนำวิธีที่ดีต่าง ๆ มาผสมผสานหรือ บูรณาการเข้าด้วยกัน ตัวอย่างวิธีการสอนแบบต่าง ๆ ที่ครูควรนำมาผสมผสานกันและเป็นที่ยอมรับในปัจจุบัน มีดังนี้

1. วิธีการสอนแบบแจกลูก เป็นการสอนให้นักเรียนรู้จักรูป และเสียงของตัวอักษรทุกตัว เพื่อให้รู้จักการประสมคำ ซึ่งมีการแจกลูกพยัญชนะและสระ วิธีการสอนอ่านแบบแจกลูกนี้เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้นักเรียนเรียนคำใหม่ได้ง่าย อ่านออกเสียงได้ดี แต่บางครั้งทำให้นักเรียนไม่สนใจการอ่าน เพราะไม่ค่อยเข้าใจความหมายของคำ และทำให้ขาดทักษะการอ่านเร็ว การสอนอ่านแบบแจกลูก จึงมุ่งให้นักเรียนออกเสียงได้เป็นส่วนใหญ่ มากกว่าที่จะมุ่งอ่านเพื่อเอาความหมายการสอนโดยวิธีแจกลูกจะได้ผลดีมากที่สุดก็ต่อเมื่อนักเรียน โต้พอที่จะรู้เหตุได้ดีแล้ว เช่น ในตอนปลายปีของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้น อย่างไรก็ตามวิธีการสอนอ่านแบบแจกลูกตลอดไปย่อมไม่ได้ผลดีเพราะจะทำให้ให้นักเรียนมัวสนใจต่อเสียงและการผสมอักษรจนลืมนึกถึงความหมายของคำ

2. วิธีการสอนแบบสะกดคำ ในปัจจุบันใครก็ตามที่ไม่สามารถอ่านและเขียนได้นับว่าเป็นข้อเสียเปรียบอย่างมหาศาลทั้งในทางธุรกิจและวงการสังคม เพราะโลกทุกวันนี้เป็นโลกของการอ่าน และโลกของการเขียน ซึ่งทั้งในเรื่องทักษะการอ่านและทักษะการเขียนนั้นย่อมจะต้องมีการสะกดคำ (Spelling) รวมอยู่ด้วย จึงทำให้การอ่านและการสะกดคำมีความสัมพันธ์กันในแง่ของการใช้ทักษะทางภาษามากพอสมควร นักวิจัยทางภาษาของประเทศสหรัฐอเมริกาบางท่านได้

รายงานถึงความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสะกดคำ และความสามารถในการอ่านว่ามีอยู่ค่อนข้างสูงมากในระดับประถมศึกษา เป็นต้นว่า นักเรียนที่สะกดคำเก่งมักจะเป็นนักเรียนที่อ่านเก่ง และนักเรียนที่อ่านสะกดคำไม่เก่งจะต้องอ่านไม่เก่งด้วยเสมอ แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่านักเรียนที่สะกดคำไม่เก่ง จะต้องอ่านไม่เก่งไปเสียหมด การเรียนรู้ในการอ่านกับการเรียนรู้ในการสะกดคำ จึงมีความสัมพันธ์กันมาก จากการศึกษาของนักวิจัยเหล่านี้ยังได้พบอีกว่า นักเรียนจะสะกดคำต่าง ๆ ที่เขาสามารถอ่านออกได้ถูกต้อง อันที่จริงวิธีสอนแบบสะกดคำในภาษาไทยนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิธีสอนอ่านแบบแจกลูก หรือประสมคำนั่นเอง แต่ที่แยกออกมาก็เพื่อให้มองเห็น ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้นวิธีสอนอ่านแบบสะกดคำจึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลต่อการอ่านของนักเรียนด้วย

3. วิธีสอนอ่านแบบเป็นคำเป็นประโยค วิธีสอนแบบนี้จะช่วยให้ นักเรียนสนใจอ่านหนังสือเรียนรู้ และเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคและเรื่องราวที่อ่านได้ดี ทำให้นักเรียนอ่านได้เร็ว เพราะสามารถกวาดสายตาไปได้ครั้งละ 2-3 คำ นอกจากนี้ยังช่วยให้นำความเข้าใจจากการอ่าน ไปใช้ด้วยการสอนอ่านแบบเป็นคำเป็นประโยคให้กับนักเรียนเริ่มเรียนหรือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แล้วใช้วิธีสอนอ่านแบบแจกลูกในช่วงระยะเวลาที่เหมาะสมปนกันทั้งสองอย่าง จะได้ประโยชน์มากที่สุดและจะช่วยให้การอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาต้น ๆ ดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่อย่างไรก็ดี หากจะใช้วิธีการสอนอ่านแบบเป็นคำ เป็นประโยคแต่เพียงอย่างเดียว ก็อาจทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้ไม่ดีเท่าที่ควร

4. วิธีการสอนอ่านแบบใช้แผนภูมิประสบการณ์ แผนภูมิประสบการณ์มีหลายชนิด ซึ่งครูและนักเรียนสามารถช่วยกันสร้างขึ้นได้ แผนภูมิที่ดีจะเป็นอุปกรณ์หรือสื่อการสอนที่มีประโยชน์อย่างยิ่งในการสอนอ่าน การสอนอ่าน โดยวิธีนี้ จะทำให้นักเรียนอ่านคำหรือประโยคได้เร็วและมีความหมายมากขึ้น และนักเรียนสามารถนำความคิดที่ได้จากแผนภูมิไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ดี นอกจากนี้ครูยังสามารถใช้แผนภูมิสอนอ่านควบคู่ไปกับวิธีสอนอ่านแบบอื่น ๆ ได้ทุกแบบและใช้ได้กับทุกกลุ่มประสบการณ์อีกด้วย อย่างไรก็ตาม การทำแผนภูมิประสบการณ์ก็เป็นภาระหนักสำหรับครูและนักเรียน อีกทั้งจะสอน โดยให้นักเรียนอ่านแผนภูมิบ่อย ๆ เป็นประจำก็อาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายได้เหมือนกัน

บันดือ พฤษะวัน (2543 : 3) กล่าวว่า การที่เด็กอ่านได้โดยการอ่านเป็นคำมีภาพประกอบในการช่วยอ่าน เด็กได้ฝึกอ่านคำประกอบภาพ เป็นการเสริมแรงให้เด็กสนใจทำทหายให้อ่านให้นักเรียนเห็นว่าอ่านนั้นง่าย

ผดุง อารยะวิญญู (2544 : 68-70) ได้กล่าวถึง วิธีการสอนอ่านที่สามารถนำมาใช้ได้ทั้งกับเด็กปกติ และเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกวิธีการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านคำ ซึ่งมีรายละเอียดโดยสังเขปดังนี้

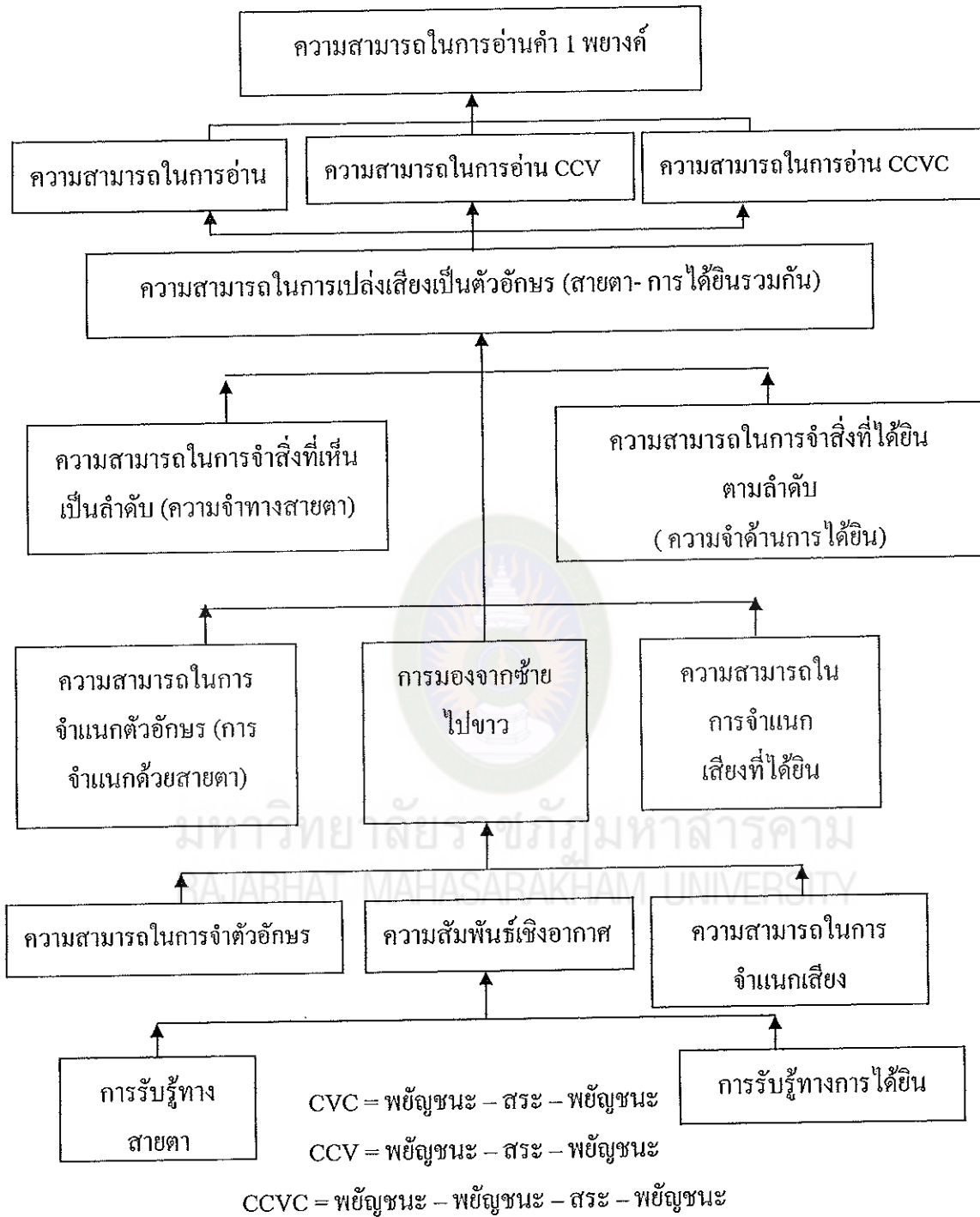
1. วิธีสอนอ่านเป็นคำ (Sight Word Approach) เป็นการสอนเด็กให้อ่านเป็นคำ ๆ และให้เด็กอ่านก่อนที่เด็กจะจำตัวอักษรได้ เมื่อเด็กอ่านคำได้มากพอสมควรแล้ว จึงสอนให้รู้จักตัวสระและพยัญชนะในภายหลัง ครูอ่านโดยใช้บัตรคำในการสอนให้เด็กอ่านตาม ให้ดูภาพประกอบ เด็กอาจอ่านคำได้โดยการจำ ครูอาจทำโดยบันทึกลงบนเทปก็ได้ แล้วจึงเปิดเสียงให้เด็กฟัง และให้เด็กอ่านบัตรคำ การสอนวิธีนี้ จะทำให้เด็กอ่านคำโดยใช้สายตา

2. วิธีสอนหน่วยเสียง (Phonic Approach) เป็นการสอนให้เด็กอ่าน โดยวิธีให้เด็กเข้าใจหน่วยเสียงในภาษา เช่น เสียงสระ เสียงพยัญชนะ และให้เด็กเปล่งเสียงให้ถูกต้องหน่วยเสียงสระและพยัญชนะจะปรากฏในคำ ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าวิธีนี้เป็นการสอนอ่านเป็นคำ ๆ ในแต่ละคำ มีที่ให้สังเกตหน่วยเสียงได้อย่างชัดเจน

3. วิธีสอนเบื้องต้น (Basal Reading Approach) เป็นการสอนอ่าน โดยมีเนื้อหาเป็นชุด ตามระดับความสามารถของเด็กตั้งแต่ง่ายไปถึงยาก เริ่มจากการอ่านคำ อ่านฟังเสียง ไปจนถึงการอ่านเพื่อเข้าใจความหมาย เนื้อหามีตั้งแต่สั้น ๆ ไปจนถึงเนื้อหาที่มีความยาวหลายหน้ากระดาษ ภายในชุดการสอนอาจจะประกอบด้วย บัตรคำ บัตรภาพ เนื้อหาสาระที่ให้เด็กอ่านมีการจำกัด คำยาก และเพิ่มปริมาณคำยากขึ้นตามลำดับ มีคู่มือครูและมีการทดสอบไว้สำหรับแต่ละตอนแต่ละชุดการสอนอ่าน เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักเรียนในทุกๆระดับ เนื่องจากการอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญของการศึกษา เป็นตัวกำหนดแนวทางการกระบวนการ ขั้นตอนในการสอนอ่านเพื่อพัฒนาการการสอนอ่านให้สอดคล้องกับธรรมชาติของการเรียนการสอนภาษา

5. กระบวนการอ่าน

จุดประสงค์ของการอ่าน คือเพื่อแสวงหาความรู้และความบันเทิงใจ การอ่านเพื่อแสวงหาความรู้เป็นการอ่านที่ต้องอาศัยความชำนาญ จึงยากกว่าการอ่านเพื่อความบันเทิง ก่อนที่นักเรียนจะแปลและเข้าใจความหมายได้ นักเรียนจำเป็นต้องมีทักษะเบื้องต้น เช่น การสัมผัส คือการใช้สายตาขึงดูตัวหนังสือ และการรับรู้ลักษณะของสิ่งที่แลเห็น เช่น รูปร่าง ลักษณะของคำหรือเครื่องหมายอยู่บนล่างของตัวอักษร เป็นต้น ทั้งการสัมผัสและการรับรู้นี้เป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการอ่าน ก่อนที่จะถึงขั้นแปลและเข้าใจความหมาย แต่กระบวนการเหล่านี้เกิดในเวลารวดเร็วจนเราไม่ได้สังเกต ดังในแผนภาพที่ 1

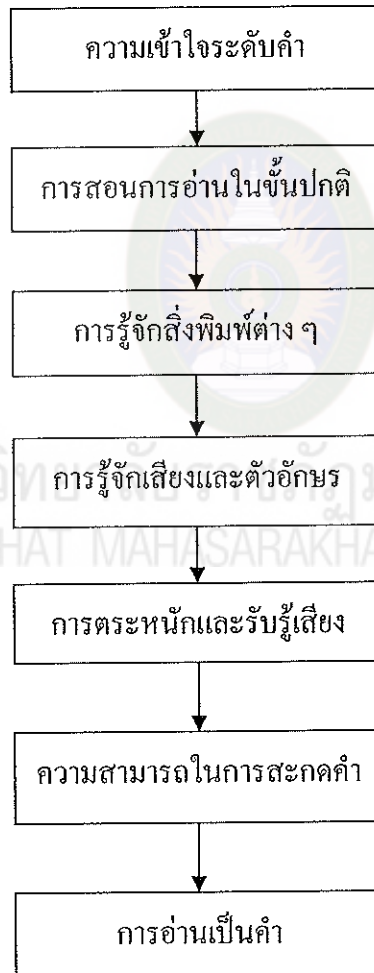

แผนภาพที่ 1 แสดงลำดับขั้นของพัฒนาการในการอ่านคำพยางค์เดียว

ที่มา : ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2520 : 20)

สแปฟฟอร์ด และ โกรเซอร์ (Spafford & Grosser. 2005 : 46) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้การอ่าน เป็นกิจกรรมที่ค่อนข้างยากเนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการซับซ้อน ผู้อ่านจะต้องสามารถใช้ ความรู้ตั้งแต่เรื่องของเสียงจนถึงเรื่องของภาษา เพื่อสร้างความหมายสิ่งที่อ่าน ผู้อ่านยังต้องใช้ ความจำระยะสั้นและความจำระยะยาวเพื่อเชื่อมโยงกับความรู้ที่เคยมีมาก่อน และข้อมูลใหม่ที่กำลัง อ่าน ผู้อ่านจักต้องคาดเดา สรุปลง สร้างอุปมาอุปไมย และหาเหตุผลในขณะที่กำลังอ่าน และจะต้อง ควบคุมอัตราความเร็วในการอ่านโดยพิจารณาจากระดับความยากง่ายและความคุ้นเคย ตลอดจน โครงสร้างของประโยคในเรื่อง กระบวนการอ่านนี้เสนอตั้งในแผนภาพที่ 2

กระบวนการเรียนรู้การอ่าน

แผนภาพที่ 2 กระบวนการเรียนรู้การอ่าน

ที่มา : Carol Spafford and George Grosser (2005 : 46)

6. การอ่านออกเสียง

ศรีรัตน์ เจิงกลินจันทร์ (2536 : 2) ให้แนวคิดว่าการอ่านเป็นการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดนั้นไปใช้ประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเครื่องแทนคำพูดและคำพูดเป็นเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นหัวใจของการอ่านจึงอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ ซึ่งพฤติกรรมในการอ่านออกเสียงหรืออ่านฟังเสียงตามแนวคิดของ (ศรีรัตน์ เจิงกลินจันทร์. 2536 : 10-11) ประกอบด้วย

1. ความสามารถในการรับรู้ (Perception) ได้แก่ การใช้สายตาสังเกตเห็นตัวอักษรและจำได้ว่าเคยพบ เคยอ่านมาหรือมีจะนั้นก็จะต้องใช้การดูภาพ การอ่านภาพที่มีสัญลักษณ์นั้นช่วยในการฝึกอ่านเริ่มแรก และพร้อมที่จะออกเสียงมาตามที่ได้เห็น
2. การออกเสียง (Vocalization) คือ อากาที่จะพ่นลมออกมาผ่านเส้นเสียงตามที่ได้เห็นอักษรนั้น ๆ
3. การทำให้เสียงผสมกลมกลืน ได้แก่ การใช้อวัยวะต่าง ๆ เช่น ลิ้น ปาก ฟัน หรือส่วนใดส่วนหนึ่งที่จะทำให้เสียงพ่นออกมาถูกทำให้เกิดการผสมผสานกลมกลืนทั้งพยัญชนะ สระ ตัวสะกดหรือวรรณยุกต์แล้วแต่กรณี มุ่งให้เกิดความชัดเจนถูกต้อง
4. การฟังและวิเคราะห์เสียงที่ตนอ่าน (Auditory Discrimination) ผู้อ่านจะต้องใช้หูของตนฟังอย่างพินิจว่าถูกต้องตามเจตนาที่จะออกเสียงอ่านคำนั้น ๆ หรือไม่ หากมีความผิดพลาดอย่างใดอย่างหนึ่งจะต้องแก้ไข โดยการเริ่มต้นอ่านคำนั้นใหม่
5. ความเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่อ่าน (Comprehension) หูนอกจากฟังเสียงที่อ่านแล้วยังต้องทำหน้าที่ฟัง โดยใช้สติปัญญาแปลความหมายที่อ่านหรืออาจอาศัยประสบการณ์เดิมช่วยแปลประโยคและข้อความที่อ่าน แต่ในบางครั้งก็จำเป็นต้องสร้างประสบการณ์ตรง เช่น ลองปฏิบัติตามที่อ่านจึงจะเข้าใจได้
6. ความสามารถในการจดจำ (Recognition) การจดจำในที่นี้หมายถึง การจำรูปคำการจำสัญลักษณ์ได้ว่าออกเสียงอย่างไร รวมทั้งการจำประโยคที่อ่านแล้วเข้าใจได้ทันที การจำเหล่านี้ย่อมเป็นประโยชน์ที่จะใช้ในการอ่านในครั้งต่อ ๆ ไปด้วย

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านสะกดคำ

1. ความหมายของการอ่านสะกดคำ

การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ของนักเรียน และคุณภาพการอ่านของนักเรียนย่อมส่งผลกระทบต่อถึงคุณภาพของการจัดการศึกษา นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านสะกดคำ ไว้ดังนี้

สอ เสถบุตร (2547 : 517) ได้ให้ความหมายของการสะกดคำศัพท์ คือ การสะกดตัวอักษรเรียงกันเข้าเป็นคำ

พงษ์ศรี เลขาวิวัฒนะ (2545 : 38-43, 201-203) เสนอว่า การสะกดคำ (Spelling) ในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ก่อนข้างจะเป็นไปตามกฎ แต่ยังมีกรสะกดคำที่เห็นได้ชัดเจนว่าไม่เป็นไปตามกฎอยู่บ้าง เช่น foreign, listen, headache, honest, climbing เป็นต้น การสะกดคำให้ได้ดีไม่ใช่แต่เพียงเรื่องของความจำแต่ยังเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์อย่างสร้างสรรค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนต้องรับผิดชอบต่อการเพิ่มพูนคำศัพท์ของตนเองให้มากขึ้น ต้องอาศัยการเรียนรู้อย่างตั้งใจและโดยบังเอิญในการเรียนควรให้นักเรียนได้ค้นพบกฎของการออกเสียงและการสะกดคำตามรูปแบบปกติด้วยตัวเองซึ่งรวม ถึงเสียงกับตัวสะกดซึ่งเกิดขึ้นเป็นประจำ

เดือนใจ กรูยกระโทก (2543 : 15) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษร เป็นความคิดโดยอาศัยประสบการณ์เดิม แล้วนำความคิด ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไปจากความหมายของการอ่านดังกล่าว

บันลือ พฤษะวัน (2538 : 2) ได้ให้ความหมายของการอ่านสะกดคำไว้ว่า

1. การอ่าน เป็นการเปล่งเสียงออกมาเป็นคำพูด โดยการผสมผสานเสียงเพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด
2. การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำหรือเป็นประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อสารโดยการอ่าน
3. การอ่าน เป็นการสื่อความหมายที่ถ่ายทอดความคิด ความรู้ จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน
4. การอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น ใช้การสังเกต จำรูปคำ

วรรณิ โสมประยูร (2537 : 121) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องการใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยเปลือออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน

ให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้น ๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ นกคอลลินท์เพ็ญ (2539 : 73) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการ การแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นถ้อยคำหรือความคิดของตนเองแล้วผู้อ่านก็นำความคิด ความเข้าใจที่ได้จากการอ่านนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์

สรุปได้ว่า การอ่านสะกดคำ หมายถึงความสามารถในการสะกดคำโดยการเรียงลำดับตัวอักษร ได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ มีความหมายถูกต้องตามพจนานุกรมและสื่อความหมายได้

2. ความสำคัญของการอ่านสะกดคำ

การที่นักเรียนไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษร ก่อให้เกิดปัญหาการอ่านแก่นักเรียนที่มีภาวะการอ่านบกพร่อง ซึ่งนักเรียนเหล่านี้อาจจะมีความสามารถถอดรหัสคำคำนั้นมีส่วนที่มีความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรอย่างง่าย แต่อาจจะเคาะส่วนที่นักเรียนไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียง ไอคอด – มีสตาร์ (Icodd - Maestas, 1987 : 214-216)

การที่นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงความรู้นี้ช่วยให้เด็กนักเรียนสามารถเห็นว่าเสียงพูดและตัวอักษรมีความเกี่ยวข้อง กันอย่างไร การเรียนรู้ต้องมีพื้นฐานความรู้มาจากความตระหนักและรับรู้หน่วยเสียงและตัวอักษร โดยตรงกับการรู้จักคำซึ่งสัมพันธ์โดยตรงกับความสามารถในการอ่านคล่อง และนำไปสู่การอ่านเพื่อความเข้าใจ สามารถประเมินโดยให้นักเรียนอ่านคำที่ไม่คุ้นเคยที่มีองค์ ประกอบของเสียงที่ง่ายซึ่งมีการจัดองค์ประกอบคล้ายกับคำที่นักเรียนคุ้นเคย (Eldredge, 2002)

ดังนั้นการสอนอ่านโดยเทคนิคการสะกดคำจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเพิ่มพูนความสามารถในการรู้จำคำ

3. การสอนอ่านสะกดคำ

บันลือ พฤษะวัน (2538 : 12 – 17) ได้กล่าวไว้ว่า ในการสอนอ่านจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจ มิติหรือขอบข่ายในการสอนอ่านซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่มีผลต่อการเรียนการสอน เช่น ต้องเข้าใจถึงธรรมชาติที่มาของตัวอักษร ที่มาของวิธีสอนและวิธีเรียนอ่านของนักเรียนเพื่อนำมาวิเคราะห์ว่าควรจะสอนอ่านด้วยวิธีใดจึงจะส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ

จากทฤษฎีและหลักการข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการที่จะสอนอ่านให้ได้ตามวัตถุประสงค์นั้น จะต้องศึกษาและเข้าใจในธรรมชาติของภาษา ธรรมชาติการเรียนรู้ของนักเรียนและหลักการ วิธีการสอนให้สอดคล้องกัน การจะเลือกใช้วิธีการสอนแบบใด จึงขึ้นอยู่กับลักษณะปัญหา ความบกพร่อง จุดที่ต้องการแก้ไขหรือพัฒนาในตัวนักเรียนเพราะวิธีการสอนในแต่ละวิธีจะมี ลักษณะที่แตกต่างกันออกไป ตามระดับการเรียนรู้หรือจุดมุ่งหมายของการสอน ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง ที่ศึกษาเป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีปัญหาในการอ่านสะกดคำ ทำให้นักเรียนอ่านไม่ได้ อ่านไม่ออก

4. การเรียนรู้ในการอ่านสะกดคำ

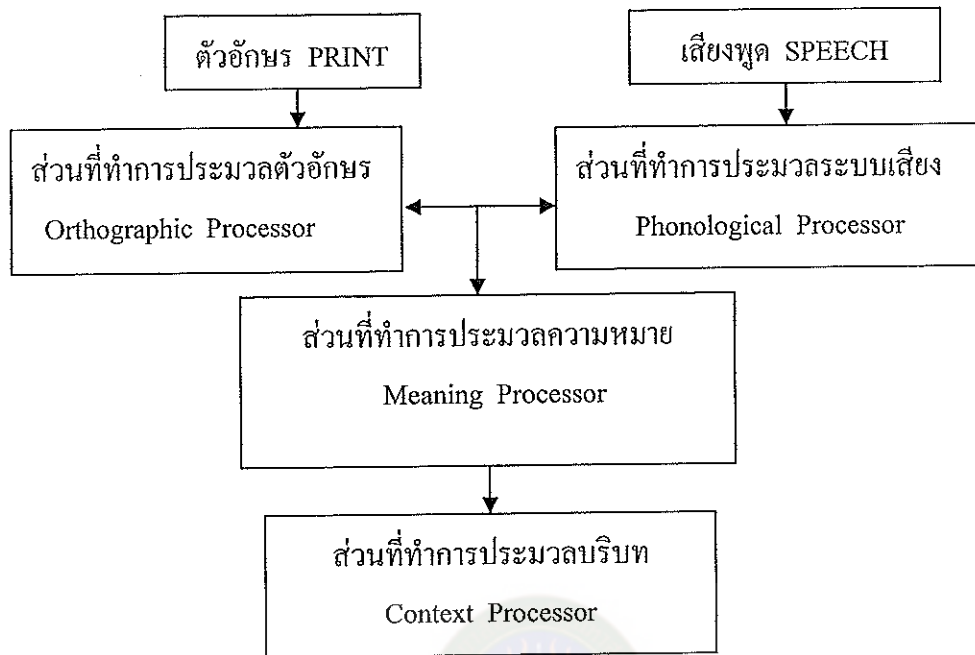
ประทีน มหาจันทร์ (2533 : 169) กล่าวถึง การเรียนรู้การอ่านสะกดคำและคำศัพท์ ว่าควรต้องทราบความหมายของคำเสียก่อน ความหมายของคำแบ่งไว้ 3 อย่าง คือ

1. ความหมายที่แทนรูปเป็นความหมายของสิ่งที่เป็นรูปธรรม เช่น วัตถุ สิ่งของ คนสัตว์ ฯลฯ ซึ่งมีตัวตนและเห็นได้
2. ความหมายที่แทนนามธรรม เป็นความหมายที่แทนนามธรรม ความรู้สึก ความคิด ซึ่งไม่เกี่ยวกับรูปธรรม
3. ความหมายของคำที่มีบริบทหรือตำแหน่งเป็นตัวบังคับคำประเภทนี้อยู่คำเดียวโดด ๆ จะบอกความหมายไม่ได้จนกว่าจะนำเข้าประโยคจึงจะทราบความที่แท้จริงในการเรียนรู้คำที่มีความแตกต่างตามระดับความยากง่ายของคำ คำที่ง่ายแก่การเข้าใจ ทั้งในด้านการเขียนตลอดจนความหมายย่อมเรียนรู้ได้ง่ายกว่าคำที่เขียนยาก มีความซับซ้อนทั้งยังมี ความหมายที่ลึกซึ้งซึ่งคำต่าง ๆ ที่นักเรียน เรียนรู้ได้ง่ายนั้นเป็นคำที่นักเรียนคุ้นเคยมีประสบการณ์กับคำนั้น ๆ

การเรียนรู้คำศัพท์ การจำรูปคำมีความจำเป็นอย่างมาก เพราะจะนำไปสู่การอ่านได้เร็วขึ้น ซึ่งการเรียนรู้ในการจดจำคำ นักเรียนจะจดจำคำควบคู่ไปกับเสียงของคำ ตลอดจน ความคุ้นเคย ความหมายการจดจำคำของนักเรียน

5. การเรียนรู้การอ่าน (Reading Acquisition)

อาดัมส์ (Adams. 1999 : 22) ได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้การอ่าน โดยกล่าววาระบบการอ่าน ประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 4 องค์ประกอบ ที่ทำงานร่วมกันพร้อมกัน ดังในแผนภาพที่ 3

แผนภาพที่ 3 แสดงองค์ประกอบและระบบการเรียนรู้การอ่านส่วนที่ทำการประมวลตัวอักษร
(Orthographic Processor)

ส่วนที่ทำการประมวลตัวอักษรรับข้อมูลโดยตรง จากตัวพิมพ์ในหนังสือโดยผ่านระบบรับรู้ทางสายตา และสร้างรูปแบบเก็บและนำตัวอักษรออกมาใช้ ช่วยทำให้คนอ่านสามารถรู้ว่าการผสมตัวอักษรใดบ้าง จึงได้ทำที่ถูกต้องเกิดขึ้นในการอ่านนั้น ตาของผู้อ่านจะมองไปยังประโยคโดยครอบคลุมตัวอักษรประมาณ 10 ถึง 12 ตัวอักษรและใช้เวลาประมาณ ¼ วินาที หลังจากที่ตาเคลื่อนไปยังประโยคอื่น ภาพที่ได้เห็นมาก่อนจะจางหายไปการประมวลตัวอักษรทุกตัวของคำแต่ละคำจะเกิดขึ้น พร้อมกับตัวอักษรที่อยู่ต้นคำและตัวอักษรที่อยู่ท้ายคำจะถูกประมวลพร้อมกันก่อนตัวอักษรที่อยู่กลางคำระบบการประมวลตัวอักษรด้วยสายตานี้มีความสามารถในการประมวลคำที่เป็นที่คุ้นเคยหรือมีความถี่ที่พบได้สูงในประโยค เช่น ในภาษาอังกฤษคำ "The" เป็นคำที่อยู่ในระบบความจำตัวอักษรของผู้อ่าน และผู้อ่านรู้จักรูปแบบการสะกดของคำนี้ดี แต่ระบบนี้จะมีความล่าช้าหรือต้องใช้ความพยายามในการประมวลกลุ่มตัวอักษรที่เรียงกันแล้วไม่ใช่คำ เช่น "tqe" โดยทั่วไปผู้อ่านภาษาอังกฤษเมื่ออ่านพบ "tqe" จะมองเห็นตัวอักษร t และตัวอักษร e จะต้องมีส่วนตัวอักษร h เกิดขึ้นอยู่ตรงกลางแทนตัวอักษร q และผู้อ่านโดยมากจะทราบว่าตัวอักษร q จะต้องเกิดคู่กับตัวอักษร u เช่น ในคำ "queen" ดังนั้น

การมองเห็นรูปแบบตัวอักษรเป็นการกระตุ้นการรับรู้รูปแบบของตัวอักษรและจะทำให้คาดเดาหรือรับรู้การเรียงตัวอักษรเพื่อสร้างเป็นคำ ที่ผู้อ่านรู้จัก ดังนั้นผู้อ่านที่มีระบบการประมวลหน่วยเสียงที่มีประสิทธิภาพจะมีความสามารถในการถอดรหัสคำได้อย่างดี เนื่องจากบุคคลนั้นมีคลังที่เก็บตัวอักษรมากมายในความทรงจำและพร้อมที่จะนำมาใช้ในการถอดรหัสคำหรือตัวอักษรที่เห็น

6. ส่วนที่ทำการประมวลระบบเสียง (Phonological Processor)

อาดัมส์ (Adams. 1999 : 20-32) ได้กล่าวว่า ส่วนประมวลระบบเสียงนี้จะทำหน้าที่รับประมวลเสียงที่ได้ยินจากหน่วยเสียง พยางค์ คำ และประโยค โดยแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ในระดับระหว่าง ส่วนที่ทำการประมวลเสียงและส่วนที่ทำการประมวลตัวอักษร จากห้วงเวลาที่วิ่งสองทางโดยอธิบายได้ว่าเมื่อผู้อ่านเห็นภาพตัวอักษร ส่วนที่ทำการประมวลตัวอักษรจะกระตุ้นหรือส่งสัญญาณ ไปยังส่วนที่ทำการประมวลระบบเสียง เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้ตัวอักษรนั้นควรจะออกเสียงอย่างไร และควรจะดึงความรู้ของหน่วยเสียงออกมาจากคลังที่เก็บระบบหน่วยเสียงในสมองของผู้อ่านมาเพื่อวิเคราะห์เสียงของตัวอักษรที่เห็นนั้นในขณะเดียวกันอาดัมส์ ได้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างส่วนที่ทำการประมวลระบบเสียงและส่วนที่ทำการประมวลระบบความหมายจากห้วงเวลาที่วิ่งสองทาง โดยอธิบายความสัมพันธ์นี้ว่า การที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำที่อ่านนั้น เกิดจากความสามารถในการวิเคราะห์เสียงของคำนำไปสู่การเข้าค้นหาความจำของคลังความหมายที่อยู่ในสมองของผู้เรียนส่วนที่ทำการประมวลระบบเสียงนั้นเกิดจากการที่ผู้อ่านออกเสียงอ่านตัวอักษร หรือคำนั้นด้วยความตั้งใจและผู้อ่านจะต้องฟังเพื่อวิเคราะห์หน่วยเสียงต่าง ๆ ที่ได้มาจากการอ่านตัวอักษรนั้น และจึงเรียนรู้ความหมายที่มีความสัมพันธ์กับคำที่อ่าน ดังนั้นผู้อ่านจึงใช้กลไกในการอ่านซ้ำ ๆ เพื่อเสริมสร้างระบบของหน่วยเสียงที่ได้จากการเห็นคำหรือตัวอักษร ในขณะที่ผู้ที่มีภาวะการอ่านบกพร่องไม่สามารถใช้กลไกนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ หรืออาจไม่รู้จักรใช้กลไกนี้เลย

7. ส่วนที่ทำการประมวลความหมาย (Meaning Processor)

ในการอ่านระดับคำ เมื่อผู้อ่านพบคำที่มีความหมายใหม่ คำนั้นจะถูกส่งไปยังส่วนทำการประมวลความหมาย เมื่อผู้อ่านได้มีโอกาสอ่านคำนั้นซ้ำหลาย ๆ ครั้ง ในบริบทที่ต่างกัน ผู้อ่านจะเริ่มเรียนรู้และสามารถจำกัดความหมายของคำนั้น แต่ถ้าผู้อ่านได้อ่านคำนั้นเพียงคำเดียว โอกาสที่จะเรียนรู้และจำคำนั้น มีเพียงประมาณ 5 ถึง 20 เปอร์เซ็นต์ ในการอ่านระดับย่อหน้า ผู้อ่านต้องให้ความหมายของคำจำนวนมาก ถ้าคำ ๆ นี้เป็นคำไม่มีความหมายหรือผู้อ่าน

ไม่คุ้นเคยมาก่อน ผู้อ่านจะต้องใช้บริบทเข้าช่วยในการเข้าใจความหมายของคำและในการอ่านระดับนี้ผู้อ่านต้องนำความหมายของคำแต่ละคำมารวมกัน โดยอาศัยขอบเขตของประโยคเป็นตัวกำหนด ขอบเขตนี้จะช่วยให้ผู้อ่านสร้างความเข้าใจขึ้นมาหนึ่งหน่วยความเข้าใจ ผู้อ่านที่อ่านคล่องโดยทั่วไปจะไม่หยุดวิเคราะห์คำทีละคำ เนื่องจากเป็นการทำให้การอ่านช้าลง และลดระดับความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่านและยิ่งถ้าใช้เวลาและความพยายามในการวิเคราะห์คำทีละคำแล้ว ผู้อ่านจะมีโอกาสลืมคำหรือประโยคที่อ่านมาก่อนหน้านั้น

ในระดับการเข้าใจเนื้อเรื่องทั้งหมด ผู้อ่านจะต้องนำความเข้าใจการอ่านจากระดับลีประโยคและย่อหน้ามารวมกันทั้งหมด เพื่อเข้าใจเนื้อหาทั้งหมดของเรื่องที่อ่าน ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ที่สะสมมาก่อนในระดับคำ ประโยค และเนื้อเรื่องและผู้อ่านจะพยายามนำความรู้ใหม่ทีอ่านมาเข้าไปสัมพันธ์กับความรู้เก่าที่เรียนรู้มาแล้ว ดังนั้นในการอ่านระดับนี้จะไม่ใช่เป็นการอ่านแบบอัตโนมัติแต่เป็นการใช้กระบวนการประมวลข้อมูล โดยอาศัยพุทธิปัญญาและความตั้งใจในการแสวงหาความรู้เฉพาะที่ผู้อ่านจะต้องสร้างวินัยนี้ขึ้นมาในตัวผู้อ่านเอง

8. ส่วนที่ทำการประมวลบริบท (Context Processor)

เป็นส่วนที่สร้างความต่อเนื่องและช่วยในการเข้าใจในสิ่งที่อ่าน โดยการสร้างการเชื่อมต่อไปยังส่วนที่ทำการประมวลความหมาย (Meaning Processor) ที่มีคำหรือความคิดรวบยอดที่เกี่ยวข้องกัน ดังเห็นได้จากทิศทางของลูกศรจากส่วนที่ทำการประมวลบริบทไปสู่ส่วนที่ทำการประมวลความหมาย ปริมาณการเชื่อมต่อจะมีอย่างน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับว่าผู้อ่านนั้นสามารถเดาบริบทนั้นได้มากเพียงใด ถ้าผู้อ่านมีความสามารถในการเดาตัวบริบทได้มาก ความรู้สึกในการเชื่อมต่อไปยังส่วนที่ทำการประมวลความหมายจะน้อย แต่ถ้าผู้อ่านไม่สามารถเดาจากบริบทได้ผู้อ่านจำเป็นต้องใช้ความพยายามสูงในการค้นหาความหมายของคำจากคลังคำศัพท์ที่มีอยู่ในสมองของผู้อ่าน

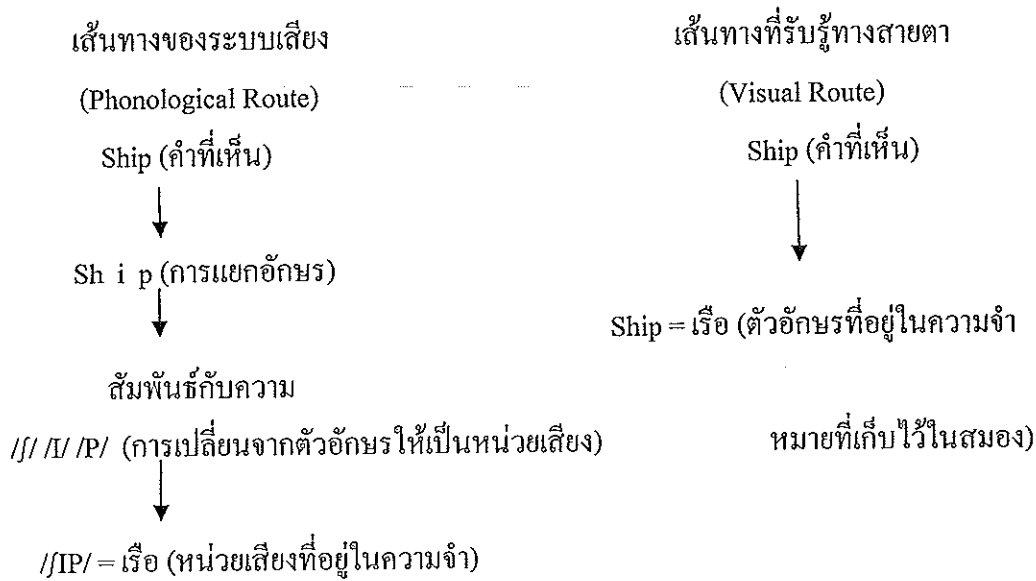
9. การรู้จักคำ (Word Recognition)

มีการวิจัยมากมายที่เกี่ยวกับการรู้จักคำซึ่งมีความสำคัญในกระบวนการอ่าน เนื่องจากนักเรียนที่มีภาวะการอ่านบกพร่องจะขาดความสามารถในการรู้จักและอ่านออกเสียงคำได้อย่างถูกต้อง ในการอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้อ่านจะต้องมีทักษะในการรู้จักคำ

จอร์น และทัมเมอร์ (Gough & Tunmer. 1986 : 47-97) ; สตาโนวิช (Stanovich. 1996 : 809-815) กล่าวว่าการศึกษาที่นักเรียนขาดทักษะการรู้จักคิด เป็นสาเหตุสำคัญในการมีปัญหาในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีนักวิจัยหลายท่านที่ได้พัฒนาทฤษฎีเพื่ออธิบายความสามารถในการรู้จักคำ ดังทฤษฎีเส้นทางสองเส้น (Dual - Route Theory)

โคลฮาร์ท (Coltheart. 1978 : 304-319) อธิบายว่าผู้อ่านสามารถเข้าใจถึงตัวอักษรได้อย่างไร โดยเสนอว่ามีเส้นทางสองเส้นที่ผู้อ่านใช้สำหรับการเข้าใจตัวอักษร คือเส้นทางของระบบเสียง (Phonological Route) และเส้นทางที่รับรู้ทางสายตา (Visual Route) โคลฮาร์ท ได้กล่าวว่าการที่ผู้อ่านรู้จักคำโดยใช้เส้นทางของระบบเสียงนั้น จะต้องใช้ทักษะหลายชนิด ทักษะชนิดแรกที่ใช้คือความสามารถแยกตัวอักษรให้ตรงกับหน่วยเสียง (ตัวอย่าง ในกรณีเป็นตัวอักษรสองตัว เช่น Sh ให้จัดเป็นหนึ่งหน่วยเสียง) ทักษะต่อมาเปลี่ยนตัวอักษรให้เป็นหน่วยเสียง เช่นตัวอักษร Sh เท่ากับหน่วยเสียง /S/ ซึ่งเป็นกระบวนการนำหน่วยเสียงที่อยู่ในความจำออกมาใช้โดยขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความรู้ของการที่นักเรียนเคยเรียนรู้เสียงมาก่อน จากนั้นนักเรียนจึงเข้าใจความหมายของคำที่อ่าน แผนภูมิที่ 4 แสดงให้เห็นถึงกระบวนการของการรู้จักคำโดยใช้กระบวนการของเส้นทางของระบบเสียงเมื่อพิจารณาการรู้จักคำโดยวิธีนี้แล้วมีความตรงกับการที่นักเรียนต้องมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่เห็น หรือทำการถอดรหัสคำที่อ่านเพื่อเข้าใจความหมายของคำ

โคลฮาร์ท ได้เสนอว่าในกรณีที่คำในภาษาอังกฤษที่ไม่สามารถแบ่งตัวอักษรให้ตรงหน่วยเสียงหรือไม่ สามารถแปลงตัวอักษรให้เป็นหน่วยเสียง ได้ นั้น เช่น คำ Sword ผู้อ่านต้องใช้เส้นทางที่รับรู้ทางสายตา (Visual Route) เพื่อการรู้จักคำ เมื่อผู้อ่านใช้เส้นทางนี้ผู้อ่านไม่จำเป็นต้องใช้กระบวนการการประมวลระบบโดยตรงระหว่างอักษรตัวเขียนของคำและความหมายของคำนั้นจากคลังคำศัพท์ในความจำของผู้อ่าน ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงลักษณะรูปร่างของตัวอักษรให้เข้ากับความจำของความหมายของคำที่เก็บไว้ในคลังศัพท์ ในสมองของผู้อ่านความสัมพันธ์ระหว่างรูปร่างของตัวอักษรที่เห็นและความหมายของคำนี้ เกิดจากการที่ผู้อ่านได้เห็นและท่องจำคำนั้นบ่อย ๆ เนื่องจาก ผู้อ่านไม่ได้ใช้ความสัมพันธ์ที่เกิดจากหน่วยเสียงและตัวอักษร ภาพที่ 4 แสดงทฤษฎีเส้นทางสองเส้นทางการรู้จักคำ

แผนภาพที่ 4 แสดงทฤษฎีเส้นทางสองเส้นทางในการรู้จักคำ

ที่มา : Gail Gillon. 2004 : 16

โคลธาร์ท อาร์ (Coltheart, R. 1978 : 139–182) กล่าวว่า ผู้อ่านที่ชำนาญมักมีความยืดหยุ่นในการเลือกเส้นทางใดเส้นทางหนึ่งเพื่อ รู้จักคำ โดยขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อหาที่อ่านและจุดประสงค์ของการอ่าน ผู้อ่านจะใช้เส้นทางของระบบเสียงถ้าอ่านคำที่ไม่รู้จักหรือไม่พบได้บ่อยและเมื่อผู้อ่านนั้นเคยชินและเข้าใจความหมายของคำนั้นแล้ว ผู้อ่านสามารถใช้เส้นทางที่รับรู้ทางสายตาเมื่ออ่านพบคำนั้นอีกผู้อ่านที่ใช้เส้นทางของระบบเสียงจะต้องมีความตระหนักและรับรู้ระบบหน่วยเสียง เนื่องจากว่าผู้อ่านต้องมีความสามารถในการแบ่งแยกคำออกเป็นหน่วยเสียงย่อยเล็ก ๆ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและหน่วยเสียงซึ่งช่วยในการถอดรหัสของคำที่ต้องอ่าน ตัวอย่างเช่น ถ้าผู้อ่านพบคำว่า ileosigmoidostomy ผู้อ่านต้องตระหนักว่าคำนี้ต้องสามารถแบ่งออกเป็นพยางค์ได้ และในแต่ละพยางค์สามารถแบ่งออกเป็นหน่วยเสียง และในทางกลับกัน ผู้อ่านต้องสามารถสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรแต่ละตัวเข้ากับหน่วยเสียง และมีความสามารถในการนำหน่วยเสียงเข้ามารวมกันเพื่อสร้างคำขึ้นมา จึงสามารถอ่านคำนี้ได้ดังนี้ i - le - o - sig - moid - os - to - me เป็นต้น และเมื่อผู้อ่านสามารถจำได้ว่าคำนี้มีความหมายในทางการแพทย์ ผู้อ่านจึงสามารถนำความหมายที่มีอยู่ในคลังคำศัพท์ของผู้อ่าน เข้ามาสัมพันธ์กับการอ่านออกเสียงของคำนี้สำหรับนักเรียนที่ไม่มีความสามารถในการตระหนักและรับรู้โครงสร้างของหน่วยเสียง ของคำพร้อมความหมาย ครูอาจใช้การสอนโดยให้นักเรียนดูบัตรคำพร้อมรูปและครูอ่านออกเสียง ซึ่งเป็นวิธีการสอนให้

นักเรียนเรียนรู้และจำรูปแบบของคำพร้อมความหมายสำหรับนักเรียนที่มีทักษะในการสะกดคำนั้น อาจจะใช้เส้นทางทั้งสองเส้นในการรู้จักคำนักเรียนจะใช้เส้นทางของระบบเสียงเพื่อแยกหน่วยเสียงของคำและเปลี่ยนจากเสียงเป็นตัวอักษรซึ่งขึ้นกับอยู่หน่วยเสียงที่สะสมอยู่ในความจำ ครูอาจจะสอนให้นักเรียนรู้จักการฟังเสียงแต่ละเสียงในคำที่ต้องการสอน เพื่อให้ นักเรียนสามารถวิเคราะห์และนำไปสู่ความสามารถในการสะกดคำ ซึ่งใช้กับคำในภาษาอังกฤษที่มีเสียงและตัวอักษรตรงกัน แต่สำหรับคำที่มีการสะกดแตกต่างไปจากเสียง เช่น คำ Yacht นั้นนักเรียนจะต้องใช้เส้นทางที่รับรู้ทางสายตาเข้าช่วย โดยเมื่อนักเรียนได้ยินคำที่ต้องการสะกดและเป็นคำที่มีเสียงไม่ตรงกับตัวอักษร นักเรียนต้องพยายามระลึกถึงรูปแบบการเรียงตัวของตัวอักษรในคำทั้งคำ จากคลังศัพท์ในสมองของนักเรียน และต้องพยายามเขียน สะกด หรือออกเสียง การเรียงลำดับของตัวอักษรของคำนั้นเพื่อให้ตรงกับการสะกดตัวอักษรของคำนั้น ดังนั้นวิธีการสอนคำที่มีการสะกดตัวอักษรไม่ตรงตามเสียงนั้น ครูอาจให้นักเรียนดูคำนั้นและปิดคำนั้นเพื่อไม่ให้ให้นักเรียนดู จากนั้นให้นักเรียนพยายามระลึกคำนั้นและการสะกดคำนั้นและสอนกระบวนการนี้จนกว่านักเรียนจะจำการสะกดคำที่กำลังเรียน

10. ทฤษฎีเส้นทางสองเส้นที่ได้รับการดัดแปลง (Modified Dual Route Theory)

เอรี (Ehri, 1992 : 63-114) ได้กล่าวว่า ทฤษฎีเส้นทางสองเส้นทางยังไม่สามารถนำไปอธิบายคำในภาษาอังกฤษที่มีการสะกดไม่ตรงตามเสียงทางส่วนได้ ตัวอย่างเช่น คำ Sword ตัวอักษร W เป็นตัว อักษรเดียวที่ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างเสียง และตัวอักษร และยังมีคำหลายคำมากมายในภาษาอังกฤษ ที่มีการสะกดตัวอักษรบางตัวที่ไม่ตรงตามเสียงเอรีกล่าวว่าผู้อ่าน อาจจะใช้ความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรที่เหลืออยู่ในคำนั้นช่วงในการระลึกวิธีการออกเสียงโดยไม่จำเป็นต้องอาศัยการท่องจำรูปร่างของคำ เอรีกล่าวว่าวิธีการใช้การท่องจำคำโดยใช้ เส้นทางที่รับรู้ทางสายตานั้นเป็นวิธีที่การเรียนรู้คำที่ไม่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากผู้เรียนต้องจำลักษณะหรือหรือรูปร่างของคำอย่างไม่เป็นระบบ เป็นสาเหตุให้ต้องใช้ความจำมาก

ดังนั้น เอรีจึงเสนอทฤษฎีเส้นทางสองเส้นที่นำเอาระบบเสียงเข้ามารวมอยู่ในเส้นทางที่รับรู้ ทางสายตา โดยเอรีตั้งชื่อเส้นทางใหม่นี้ว่าเส้นทางที่รับรู้ทางสายตาและระบบหน่วยเสียง (Visual - phonological route) ในทฤษฎีนี้ เอรี กล่าวว่า ผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษร รูปร่าง ลักษณะของคำ และความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของคำที่มองเห็นและการออกเสียงคำนั้น ดังนั้นผู้อ่านจึงสามารถสร้างภาพการออกเสียงของคำและนำไปช่วยในการสะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ดังนั้นผู้อ่านจะ

ไม่ได้ใช้การจำคำที่ไม่เป็นระบบเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับความหมายของคำ แต่จะอาศัยความ สัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ในคำนั้นช่วยในการออกเสียงและการสะกดคำ

เอรี กล่าวว่ นักเรียนเริ่มเรียนรู้จักคำ โดยใช้เส้นทางของระบบเสียงและทำการ ถอดรหัสคำโดยการเปลี่ยนแปลงจากตัวอักษรเป็นหน่วยเสียง หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้การ ถอดรหัสคำจนชำนาญแล้ว นักเรียนจะรู้จักคำนั้นทันทีที่ได้เห็นคำนั้น นักเรียนจึงไม่จำเป็นต้อง ทำการถอดรหัสคำอีก แต่นักเรียนจะรู้จักใช้หน่วยเสียงใด ๆ บางหน่วยเสียงที่เห็นในคำนั้น เพื่อช่วยกระตุ้นความทรงจำของคำนั้นและช่วยให้เข้าใจความหมายของคำ ครูอาจใช้วิธีการ สอนโดยให้นักเรียนมองคู่มือที่จะเรียนรู้ ให้นักเรียนพูดตามและให้นักเรียนตั้งใจฟังเสียงของ คำที่นักเรียนพูดจากนั้น ไม่ให้นักเรียนมองคำนั้นและพยายามสะกดตัวอักษรของคำนั้น

ทฤษฎีนี้ได้เน้นถึงความสำคัญของทักษะการประมวลหน่วยเสียงในกระบวนการ อ่านเนื่อง จากว่าความสามารถในการถอดรหัสคำนั้นจำเป็นต้องใช้ความรู้ในการประมวล หน่วยเสียง ดังนั้นนักเรียนที่ไม่มีทักษะในการตระหนักและรับรู้หน่วยเสียงที่เพียงพอไม่ เพียงแต่จะ มีความยากลำบากในการรู้จักคำ เมื่อต้องใช้เส้นทางของระบบเสียง แต่ยังไม่สามารถอ่านได้ตามระบบพัฒนาการของการอ่านตามความเหมาะสมของอายุและความ บกพร่องจะยิ่งมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น เมื่อนักเรียนต้องอ่านคำที่มีความยากและซับซ้อนขึ้น และไม่สามารถจะจดจำลักษณะหรือรูปแบบของคำ โดยไม่ใช้กระบวนการทางทักษะการ ประมวลหน่วยเสียงเพื่อช่วยในการถอดรหัสคำ

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านสะกดคำ

ไพลโลมิน่า ออท (Philomena Ott. 2001 : 288) ให้ความหมายของ Orthography ว่าเป็นการสะกดคำให้ถูกต้อง รวมถึงเป็นการเรียนรู้วิธีการในการสะกดคำ เพื่อความถูกต้องของ แบบแผนและลำดับที่ถูกต้องของอักษรในการเรียน ซึ่งประกอบด้วย การแบ่งคำหรือการเชื่อม การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ พิมพ์เล็ก การแบ่งคำ การเน้นหนักคำ และการแบ่งวรรคตอน

ในการเรียนรู้ภาษา ผู้ที่เพิ่งหัดอ่านจะสกัดความหมายของคำ จากข้อความต่าง ๆ โดย การจดจำรูปแบบการเขียน ซึ่งเรียกว่า Orthography Information เพื่อเป็นพื้นฐานในการพูด หรือการอ่านออกเสียง โพรท (Frost. 1998 : 71-99) ในการเรียนการสอนให้นักเรียนอ่านออก เสียง ผู้เรียนต้องมีทักษะในสะกดคำ มีความเข้าใจและรู้จักตัวพยัญชนะ สระ และเสียง เพื่อให้การอ่านสะกดคำถูกต้องเหมาะสม

การฝึกให้ผู้อ่านสามารถพัฒนากระบวนการอ่านได้ด้วยตนเองก็เป็นกระบวนการสำคัญ เช่น เดียวกัน โดยผู้อ่านจะต้องรู้จักสังเกตกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง โดยเฉพาะการอ่านคำยาก ๆ สำหรับผลลัพธ์ตามข้อนี้ ผู้วิจัยควรปรับทัศนคติที่นิยม ควรปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกระบวนการสะกดคำธรรมชาติโดยอาศัยแบบฝึก ปรับปรุงรายละเอียดของแบบฝึกหัดที่ใช้ฝึกหัดว่า อะไรจะเกิดขึ้น เมื่อกระบวนการสอนซึ่งเป็นกระบวนการสำคัญได้ถูกปรับเปลี่ยนให้ดีขึ้น

เรคเคตส์ (Rekettts. 2008 : 129-135) ได้ปรับปรุงเป้าหมายโดยใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการอ่าน แม้จะมีอายุมากแล้ว เป็นที่น่าสนใจว่า นักเรียนที่มีอายุ 9-10 ปี ไม่สามารถที่จะออกเสียง รวมถึงการจับคู่ได้ เด็กกลุ่มนี้ไม่สามารถอ่านได้เท่ากับที่บังคับให้อ่านได้ ไม่สามารถสะกด จับกลุ่มคำ อ่านออกเสียงได้เลย แต่อย่างไรก็ตาม ในขณะที่นักเรียนมีความบกพร่องในการเรียนรู้ เขายังต้องการที่จะเรียนอย่างทันทีทันใด ต้องการอยากจะรู้คำศัพท์ใหม่ จากการทดลองครั้งนี้ ทำให้ทราบว่า ปัจจัยสำคัญคือ เวลา เพราะเด็กแต่ละคนใช้เวลาไม่เท่ากัน ถึงเด็กกลุ่มนี้จะอ่านออก แต่ก็ต้องใช้เวลามากกว่ากลุ่มเด็กธรรมดา

ผู้ทดลองสรุปว่า เด็กที่บกพร่องในครั้งนี้สามารถเชื่อมโยงคำศัพท์เก่าเป็นคำศัพท์ใหม่ การพัฒนาต้องยุ่งยาก ลำบากและเต็มไปด้วยอุปสรรค และไม่สามารถให้ความหมายของคำนั้นได้

ฮอลมี (Holmes. 2008 : 58) กล่าวว่า เมื่อนำเด็กทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบกันสิ่งที่ไม่แตกต่างกันก็คือ ความจำ เขาสันนิษฐานว่า ทักษะการอ่านนี้ไม่ได้มีผลมาจากการอ่านสะกดคำ ถ้าเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กกลุ่มที่บังคับกลุ่มนี้ต้องการอ่านซ้ำ โดยเฉพาะคำที่ยาว ซึ่งเป็นงานต่อไปว่าผู้วิจัยในครั้งต่อไป ไปจะหาสิ่งอ้างอิงใดว่า ระหว่างความสามารถในการอ่านและความสามารถในการสะกดคำ จะใช้อะไรเป็นเครื่องมือในการพัฒนา

โคแนน (Kohnen. 2008 : 30-31) นักวิจัยกลุ่มนี้ได้ใช้เด็กผู้หญิงอายุ 8 ปี ที่มีปัญหาในการอ่านสะกดคำไม่ได้เลย โดยใช้เทคนิคการนำนิทานมาอ่านให้ฟัง แล้วถามคำถามที่ปรากฏในนิทาน เพื่อให้คำศัพท์นั้นน่าสนใจ การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปิดหน้าต่างบานใหม่ของการเรียนรู้แบบสะกดคำ เป็นมากกว่าการพัฒนา โดยแยกสอนคำนั้นเป็นส่วน ๆ ซึ่งเป็นเสียงเดียวกัน โดยผลที่ตอบกลับมานั้นดีมาก เป็นที่น่าตื่นเต้นว่าผลลัพธ์ที่ดีจริงหรือ น่าสนใจที่จะนำไปใช้ในการสอน โดยขึ้นอยู่กับครูเป็นผู้จัดรูปแบบการเรียนการสอน ได้มีผู้วิจัยการสอนสะกดคำโดยใช้ จิ๊กซอร์แยกคำเป็นคำ แล้วให้นักเรียนอ่านเป็นคู่ แต่มีปัญหาในการอ่านแล้วสามารถพัฒนาจนสามารถใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอนจนได้ข้อตกลง

ขั้นแรก เราต้องรู้ความสำคัญของการสะกดคำ โดยมีความคิดพื้นฐานว่าชีวิตพัฒนาได้ต้องใช้เวลา โดยคำที่เรียนต้องเป็นคำที่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน

รูปแบบการพัฒนาหรือการสร้างแบบฝึกหัดเพื่อส่งเสริมกระบวนการเรียนแบบสะกดคำ จะกลายเป็นเครื่องมือสำคัญ โดยคำนึงถึงผลการทำเป็นแบบฝึกหัด มากกว่าข้อมูลของคะแนน โดยไม่ต้องคำนึงถึงแบบทดสอบก่อนเรียนหลังเรียน นักเรียนต้องสามารถสะกดคำศัพท์ได้เลย

ขั้นที่สอง อย่าไปมัวสะกดคำแล้วเทียบกับภาษาอังกฤษ นักเรียนที่มีปัญหา ยังไปเทียบกับคำภาษาอังกฤษอยู่ สอนตามรูปแบบที่กำหนด ตามกระบวนการและรูปแบบที่ถูกต้อง โดยการสอนแบบ Byrne โดยคำนึงถึงการสอบแบบสะกดคำและอ่านมากที่สุด ซึ่งสัมพันธ์ Ricketts, Burt และ Blackwell (2008) โดยผู้วิจัยทั้งหมดมีข้อสันนิษฐานร่วมกันแต่ทำการวิจัยแตกต่างกัน และได้ผลสรุปเดียวกัน คือนักเรียนยังรักและต้องการเรียนภาษาของตนเอง มากกว่าภาษาอื่น ๆ และมักนำไปเปรียบเทียบกับภาษาอังกฤษ

ขั้นสุดท้าย สิ่งที่มีความสำคัญควบคู่ไปกับการอ่านคือการเขียน โดยส่วนมากแล้ว การวิจัยก็จะมุ่งศึกษาไปเกี่ยวกับการสะกดคำมากกว่าจัดทำแบบบันทึกข้อมูล โดยมุ่งการบันทึกการอ่านมากเกินไป ในทางตรงข้ามผู้วิจัยกลับไม่ได้พิจารณาถึงหลักการเขียนที่ถูกต้องควบคู่ไปกับการอ่านที่ถูกต้อง ซึ่งจะต้องประยุกต์ควบคู่ไปกับการพัฒนาเนื้อหา ใกล้เคียงกับคำถามที่ว่า ทำอย่างไรผู้เรียนจะเรียนได้ดี อะไรคือสิ่งที่นักอ่านสะกดคำต้องการ

ทฤษฎีที่ใช้อธิบายพัฒนาการลำดับขั้นการอ่านที่เด่นมี 3 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของฟรีทซ์ (Frith) ซึ่งมีพัฒนาการ 3 ขั้น ทฤษฎีของชอลล์ (Chall) ซึ่งกล่าวถึงพัฒนาการ 6 ขั้น และทฤษฎีของ เบร์ (Bear) ที่เสนอพัฒนาการอ่าน 4 ขั้นตอน โกลด์เวิร์ท (Goldworthy, 2003 : 30) ได้บูรณาการทฤษฎีของชอลล์ (1983) และของเบร์ (1985) เข้าเป็นพัฒนาการลำดับขั้นการอ่าน โดยใช้กรอบของพัฒนา การลำดับขั้นการอ่านของฟรีทซ์ (1985) เป็นหลักในการอธิบาย ดังนี้

ขั้นที่ 1 รู้จักสัญลักษณ์ (Logographic stage)

เป็นขั้นที่เด็กเริ่มพัฒนาการรับรู้สัญลักษณ์ต่าง ๆ แต่ยังไม่สามารถเข้าใจว่าตัวอักษรนั้นคืออะไร เช่น เด็กเข้าใจว่า กลองใส่จดหมายคือที่ ๆ เด็กสามารถเล่นส่งจดหมายได้ ในขั้นนี้ชอลล์ เรียกว่า พัฒนาการระดับ 0 คือ ระดับก่อนการเริ่มการอ่าน (Stage 0 : Prereading) เป็นช่วงที่เด็กอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 6 เดือนถึง 5 ปี ชอลล์ กล่าวว่า การอ่านของเด็กในวัยนี้เป็น การ “แก้งทำเป็นอ่าน” โดยเด็กจะอาศัยจากการจำและเข้าใจรูปภาพที่เห็น ไม่ใช่เข้าใจตัวอักษร แต่จะทำเหมือนว่าสามารถอ่านได้ เช่น ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีบ่อยครั้งที่เด็กที่อยู่

ในช่วงอายุนี้เมื่อเห็นสัญลักษณ์ของภคตาคารแมคดอนัลด์ที่เป็นรูป μ อยู่หน้าร้าน และจะบอก
 แม่ว่าเคยเห็นและอ่านว่าแมคดอนัลด์ หรือเมื่อเด็กเห็นป้ายให้จอด (STOP) ที่ถนน เด็กจะบอก
 แม่ว่าให้จอดเพราะเห็นป้ายนั้น ตัวอย่างดังกล่าวเป็นการแสดงให้เห็นว่าเด็กจำสัญลักษณ์
 ต่าง ๆ ได้ แต่ไม่ได้มีความสามารถในการรับรู้ถ้าตัวสะกดหรือคำ แบริ กล่าวไว้ในขั้นนี้เด็กจะ
 แกล้งทำเป็นอ่าน และอ่านจากความจำและกล่าวว่าขั้นนี้เป็นขั้นที่เด็กเตรียมตัวและฝึกหัดที่จะ
 ไปสู่การอ่านที่แท้จริงการที่เด็กแกล้งทำเป็นอ่าน (Pretend Reading) นั้น เด็กจะแสดงพฤติกรรม
 การเล่าเรื่อง ในขณะที่ดูรูปและเปิดหน้าหนังสือไปด้วย เป็นการช่วยให้เด็กสามารถคาดเดาเนื้อ
 เรื่องที่จะเกิดขึ้นและช่วยให้เด็กรู้จักการเล่าเรื่องให้เข้ากับลำดับของภาพในหนังสือ พฤติกรรม
 ที่เด็กแสดงออกในขั้นนี้อีกชนิดหนึ่งคือการที่เด็กใช้นิ้วชี้ไปตามตัวอักษรที่อยู่ในบรรทัด ซึ่ง
 เป็นการช่วยให้เด็กฝึกหัดการประสานความสัมพันธ์ระหว่างการมอง การเคลื่อนไหวของนิ้ว
 และการพูดเล่าเรื่อง

การพัฒนาการรู้จักสัญลักษณ์หรือระดับก่อนเริ่มการอ่านนี้ เด็กจะเรียนรู้จัก
 สัญลักษณ์ต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้เด็กเริ่มรับรู้ที่คุ้นเคย เด็กจะเรียนรู้คำโดยมองคำแต่ละคำมีรูปร่างที่
 เฉพาะเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง เช่น เดียวกับตัวอักษรในภาษาจีน เด็กอาจจะนำลักษณะที่เด่น
 ของคำ ๆ นั้น เช่น ความยาวของคำ ตัวอักษรที่อยู่ข้างหน้าสุดหรืออยู่ท้ายสุดของคำ เด็กยังไม่
 สามารถรับรู้การเรียงลำดับที่ถูกต้องของตัวอักษรในคำหรือรายละเอียดต่าง ๆ

ถึงแม้ว่าเด็กจะมีความสับสนในการจดจำและรับรู้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในช่วง
 แรก แต่หลังจากที่เด็กได้อ่านคำมากขึ้นและวุฒิภาวะเพิ่มขึ้น เด็กอาจจะสามารถจำและแยก
 ประเภทสัญลักษณ์ต่าง ๆ ได้ โดยทันทีที่เด็กเห็นคำหรือสัญลักษณ์ เด็กจะบอกได้อย่างถูกต้อง
 แต่สิ่งที่เด็กบอกนั้นมาจากการจำภาพ เด็กยังไม่สามารถใช้ความสามารถทางระบบเสียงในการ
 วิเคราะห์คำได้

พัฒนาการขั้นรู้จักสัญลักษณ์นี้ ช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาไปสู่การอ่านคำศัพท์
 เป็นคำโดยใช้วิธีการจับคู่ระหว่างคำที่เห็นเข้ากับเสียงพูด (Gough & Juel. 1991 : 674-691) จึง
 เป็นการอธิบายว่าทำไมเด็กถึงสามารถอ่านคำ “Nintendo” “Pokemon” ได้ในขณะที่ไม่สามารถ
 อ่านคำ the and หรือ above ได้ เนื่องจากคำ Nintendo และ Pokemon มีความสัมพันธ์กับเกมส์ที่
 เด็กชอบเล่นและพูดออกเสียงคำนี้บ่อย ๆ เสมอ เมื่อเด็กเห็นคำเหล่านี้จึงสามารถบอกได้ว่าคำนี้
 คือคือใด

พฤติกรรมกรอ่าน ตามพัฒนาการของซอลล์ : พัฒนาการระดับ 0

1. แกล้งทำเป็นอ่าน
2. เล่าเรื่องจากหนังสือภาพที่ผู้ใหญ่เคยอ่านให้ฟัง
3. เริ่มเรียกชื่อตัวอักษร
4. รู้จักสัญลักษณ์ หรือป้ายสัญลักษณ์ต่าง ๆ
5. สะกดชื่อของตนเอง
6. ชอบเล่นกับหนังสือภาพ ปากกา ขอบวาดรูปในกระดาษ

แบร์ กล่าวว่า ในขั้นพัฒนาการอ่านในขั้นนี้ เด็กจะเริ่มใช้ดินสอหรือสีเทียนขีดเขียนเป็นเส้นที่มีลักษณะต่าง ๆ ซึ่งจะมีความแตกต่างจากการวาดรูป แบร์เรียกการเขียนนี้ว่าการแกล้งทำเหมือนเขียน (Pretend Writing) เด็กจะเขียนตัวอักษรโดยจำจากองค์รวมของตัวอักษร แต่ยังไม่สนใจในรายละเอียด โดยการเขียนของเด็กจะมีลักษณะเหมือนตัวอักษร แต่ยังไม่ใช้ตัวอักษรที่แท้จริง เนื่องจากเด็กยังไม่เรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรพฤติกรรมกรอ่านและการเขียนตามพัฒนาการของแบร์

1. เริ่มการขีดเขียนคล้ายตัวอักษร
2. เล่าเรื่องในขณะที่วาดภาพ
3. ไม่แสดงทิศทางที่ชัดเจนของการวาดหรือขีดเส้น ไม่มีรูปทรงที่แน่นอน
4. ถ้าได้ดูแบบและวิธีการเขียนตัวอักษร เด็กสามารถเริ่มเขียนตัวอักษรและตัวเลข โดยเริ่มจากบนลงล่าง จากซ้ายไปขวา
5. ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรเริ่มปรากฏในตอนท้ายของพัฒนาการขั้นนี้

6. สับสนระหว่างตัวอักษรที่มีลักษณะคล้ายกัน เช่น d/b และ p/q พัฒนาการล่าช้าในขั้นรู้จักสัญลักษณ์ ทำให้เด็กไม่รู้จักหรือรับรู้ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนวัตถุแทนความคิดและเด็กอาจจะไม่มีความสามารถในการตระหนักรับรู้คุณสมบัติของภาษา เช่นระบบเสียง และคำ การที่เด็กไม่สามารถรู้จักหรือรับรู้คำหรือตัวอักษรที่มีลักษณะเด่นหรือแตกต่างจากตัวอักษรอื่น ๆ หรือคำอื่น เป็นสัญญาณเตือนว่าเด็กอาจมีพัฒนาการล่าช้าในขั้นการเรียนรู้จักสัญลักษณ์

ขั้นที่ 2 เรียนรู้ตัวอักษร (Alphabetic Stage)

ชอลล์ เรียกขั้นนี้ว่า ระดับที่ 1 : การเริ่มการอ่านและการถอดรหัส (Stage 1 : Initial Reading and Decoding) เด็กในช่วงนี้อยู่ในชั้นเรียนประถมปีที่ 1 - 2 อายุประมาณ 6 - 7 ปี ในขั้นนี้เด็กต้องรู้จักการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรและเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการสะกดคำ ดังนั้นเด็กจึงเริ่มเรียนรู้หน่วยเสียง (Phoneme) และตัวอักษร (Grapheme) ที่แทนหน่วยเสียงนั้น

สตานอวิช (Stanovich. 1986 : 809-815) กล่าวไว้ว่า เด็กจะต้องเรียนรู้ว่าการสะกดตัวอักษรจะสัมพันธ์กับการออกเสียงที่เฉพาะและจะต้องเรียนรู้และทำแบบฝึกหัดจำนวนมาก เพื่อที่จะเสริมความสามารถในการถอดรหัสตัวอักษรให้เป็นเสียงที่ถูกต้อง ดังนั้น เด็กจะต้องมีความสามารถในการวิเคราะห์ การสะกดคำและวิเคราะห์เสียงที่ตรงกับคำที่สะกด เด็กจึงเรียนรู้ว่าตัวอักษรและเสียงมีความสัมพันธ์กัน เด็กส่วนมากในขั้นนี้มีความรู้เกี่ยวกับชนิดและความสัมพันธ์ของระบบเสียง แต่ยังไม่สามารถบอกเป็นกฎเกณฑ์ได้และเรียนรู้ที่จะสร้างความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยเสียงกับตัวอักษร ใน ช่วงนี้เด็กจะชอบอ่านหนังสือที่มีการสัมผัสของเสียง (Rhyme) และมีรูปแบบของภาษาเขียนที่สามารถคาดเดาได้ เด็กเริ่มวิเคราะห์องค์ประกอบของคำคือตัวอักษรและเสียง และเรียนรู้กฎเกณฑ์ของความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษร

ฟรีทซ์ (Friih. 1985 : 301-330) กล่าวว่า เมื่อเด็กเริ่มรู้จักใช้หน่วยเสียงของคำที่สะสมไว้ในความจำแล้ว เด็กจะสามารถแยกหน่วยเสียงทีละหน่วยเสียงในคำนั้นได้ ความพยายามในการแยกหน่วยเสียงในคำที่เด็กอ่านนั้น อาจจะได้จากการที่เด็กพยายามอ่านออกเสียง กอ + อา และรวมเป็นคำ “กา” เป็นต้น

พฤติกรรมกรรมการอ่านตามพัฒนาการของชอลล์ : พัฒนาการระดับที่ 1

1. เรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงในภาษาพูด
2. อ่านหนังสือที่มีคำที่พบบ่อยและมีคำที่ออกเสียงตรงตามสัทอักษร
3. พยายามออกเสียงคำหนึ่งพยางค์ที่เป็นคำใหม่
4. รู้จักคำที่พบบ่อย
5. อ่านเรื่องเล่าที่ง่าย
6. เขียนประโยคสั้น ๆ และง่าย

แบร์ กล่าวว่า ขั้นนี้เป็นขั้นที่เด็กเริ่มการเขียน โดยมีลักษณะการเขียนที่ซ้ำ โดยเขียนคำตามการออกเสียงจึงเรียกการเขียนของเด็กในขั้นนี้ว่า การเขียนที่ประดิษฐ์ขึ้นเอง (Invented Writing) ตัวอย่างเช่น เด็กผู้หญิงอายุ 4 ขวบ เขียนประโยคในภาษาอังกฤษดังนี้ “YUTS A LADE YET GEHEG AD HE KOT FLEPR” แต่เมื่อเด็กผู้นั้นอ่านประโยคดังกล่าวเป็นภาษาอังกฤษดังนี้ “Once a lady went fishing and she caught Flipper” เมื่อเด็กได้ฝึกการเขียนเพิ่มขึ้น การฝึกฝนนี้นำไปสู่การเขียนตัวอักษรหรือคำที่เป็นมาตรฐาน แบร์ ได้แบ่งพัฒนาการเขียนในขั้นนี้ออกเป็นขั้นย่อย 3 ขั้น คือ

1. การหัดเขียนและสะกดคำในช่วงเริ่มแรก

1.1 สะกดพยางค์หรือคำที่มีลักษณะเด่น และใช้ตัวอักษรหลายตัว

1.2 เขียนตัวอักษรตรงกับฐานกรณ์ที่ใช้เปล่งเสียง เช่น เขียน Y แทน W ในคำ

When หรือเขียน J แทน dr ในคำ drive

1.3 เขียนคำโดยมีสระในพยางค์

1.4 เขียนมีช่องไฟระหว่างคำ

2. การหัดเขียนและสะกดคำในช่วงกลาง

2.1 เขียนอย่างมีทิศทาง

2.2 สะกดคำโดยใช้ตัวอักษรตรงตามการสะกดมาตรฐาน

2.3 ยังคงเป็นตัวอักษรตรงกับฐานกรณ์ที่ใช้เปล่งเสียง

3. การหัดเขียนและสะกดคำในช่วงปลาย

3.1 เขียนคำโดยมีพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย

3.2 สะกดคำได้ถูกต้องมาตรฐานมากขึ้น

3.3 ยังคงเขียนตัวอักษรตรงกับฐานกรณ์ที่ใช้เปล่งเสียง

สิ่งที่สำคัญในการเรียนรู้การอ่านในระดับนี้คือเด็กไม่เพียงจำเป็นต้องจำเสียงที่คู่กับอักษรแต่ละตัวเท่านั้น แต่จำเป็นต้องตระหนักว่าเสียงเหล่านั้นคือเสียงที่ประกอบกันขึ้นเป็นภาษาพูด ดังนั้นเด็กจึงต้องเรียนรู้ว่าตัวอักษรแต่ละตัวสามารถแทนเรื่องในภาษาพูดได้ ความสามารถนี้คือความสามารถในการหยั่งรู้ (Insight) ของเด็กที่เป็นการสร้างความสามารถในการอ่าน วิเคราะห์คำต่อมา

ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรไม่ได้มีลักษณะเป็นความสัมพันธ์แบบหนึ่งต่อหนึ่ง คือตัวอักษรหนึ่งตัวแทนเสียงหนึ่งเสียงเท่านั้น แต่สิ่งที่ยากในการเรียนรู้คือ ผู้พูดจะไม่ออกเสียงแต่ละเสียงอย่างชัดเจนบางครั้งผู้พูดจะพูด โดยนำเสียงต่าง ๆ เข้ารวมกันเป็นเสียง

เดี่ยว (Coarticulation) เด็กสามารถเรียนรู้เสียงที่ได้ยินชัดเจนในภาษาพูดนำไปสัมพันธ์กับตัวอักษรแต่เด็กจะไม่สามารถหรือมีความยากลำบากในการนำเสียงที่ถูกรวมเข้ากัน ไปสัมพันธ์กับตัวอักษร ดังนั้น ในการสอนเสียงในภาษาอังกฤษจึงสอนหน่วยเสียงที่มีลักษณะความต่อเนื่อง (Continuant) เช่น หน่วยเสียง /s/, /f/, /m/ ก่อนกลุ่มหน่วยเสียงระเบิด (Stop) เช่น /b/, /d/, /g/ เช่น ในคำ see นั้น เด็กจะได้ยินเสียง /s/ เมื่อครูดากเสียงเป็น s - s - s ได้อย่างชัดเจน แยกออกจากเสียงสระ eeeee แต่ในการออกเสียงคำ bat ครูสามารถลากเสียง /b/ แยกออกจากสระที่ตามมา ถ้าไม่มีเสียงสระแล้ว เด็กจะได้ยินหน่วยเสียง /b/ เหมือนเสียงระเบิดสั้นๆ เท่านั้น ไม่เป็นที่ชัดเจนจนเด็กสามารถฟังและรับรู้ได้

นอกจากนั้นปัญหาของหน่วยเสียงย่อย (Allophones) ยังเป็นปัญหาในการเรียนรู้หน่วยเสียงในภาษาอังกฤษ เช่น หน่วยเสียง /t/ ยังมีหน่วยเสียงย่อยเมื่อเกิดในสภาพแวดล้อมที่ต่างกันคือกลายเป็นเสียง /tʰ/ เมื่ออยู่หน้าคำ เช่น คำ top และกลายเป็นเสียงคล้าย ต ในภาษาไทย เมื่อเกิดตามหลังเสียง s เช่น คำ stop และ star ดังนั้น ปัญหาของหน่วยเสียงย่อยนี้อาจเป็นสาเหตุให้เด็กมีความยากลำบากในการจับคู่เสียงและตัวอักษร

ปัญหาอีกประการหนึ่งในเรื่องการสะกดคำในภาษาอังกฤษคือปัญหาของการมีความหลากหลายในการสะกดคำที่ออกเสียงเดียวกัน เช่น คำ write และ right โดยคำทั้งสองนี้ออกเสียงเหมือนกัน คือ /raɪt/ ในภาษาอังกฤษนั้นมีวิธีการสะกดคำแตกต่างกันถึง 251 วิธี สำหรับเสียงจำนวน 44 เสียงในภาษาอังกฤษ เช่น เสียง /i/ อาจสะกดได้เป็น ie, e, ei, i, y, ea หรือ ee หรือเสียงพยัญชนะ /f/ อาจสะกดด้วยตัวอักษร f, ff, gh หรือ ph เป็นต้น และเด็กยังต้องเรียนรู้ว่าการเขียนตัวอักษรในภาษาอังกฤษมีทั้งตัวเขียนใหญ่ G ตัวเขียนเล็กคือ g และตัวพิมพ์คือ g เป็นต้น เด็กที่มีปัญหาในชั้นเรียนรู้ตัวอักษรนี้ อาจจะมีสาเหตุจากการที่เด็กยังต้องเรียนรู้การจำสัญลักษณ์หรือจำภาพ และยังไม่สามารถเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษร และวิเคราะห์ตัวอักษรในคำแต่ละคำได้ (Frith, 1985 : 301 - 330) ฟรีทซ์ กล่าวว่า เด็กที่ยังเรียนรู้จากการจำสัญลักษณ์หรือภาพนั้นจะมีความยากลำบากในการเขียนตัวอักษร อ่านออกเสียง หรืออ่าน โดยรวบตัวอักษรเข้ากัน เป็นสาเหตุให้เด็กไม่มีความตระหนักรู้ระบบเสียง และไม่สามารถถอดรหัสตัวอักษรให้เป็นเสียงที่ถูกต้องได้ ซึ่งอาจนำไปสู่ภาวะการอ่านบกพร่องในเวลาต่อมา

นอกจากนั้น การที่เด็กมีความลำบากในการอ่านตัวอักษรนั้น อาจจะมีสาเหตุจากการที่เด็กใช้วิธีการจำคำที่คุ้นเคย โดยใช้ความพยายามจำลักษณะที่เด่นของคำนั้น และจำการอ่านออกเสียงของคำนั้นและถ้าเด็กอ่านคำใดผิด จึงเป็นการชี้ให้เห็นว่าเด็กอาจจะไม่สามารถจำ

หรือระลึกลักษณะเด่นของคำที่จำได้ จึงทำให้เด็กนั้นอ่านคำโดยการเดาไม่ใช่การอ่านได้จากการวิเคราะห์และเข้าใจหน่วยเสียงของคำนั้น

ขั้นที่ 3 เรียนรู้การสะกดคำ (Orthographic Stage)

ในขั้นนี้นักเรียนต้องเรียนรู้การนำอักษรเรียงเข้าด้วยกันเพื่อใช้ในการสะกดคำ และเรียนรู้จักคำ (Word Recognition) โดยการรับรู้ทางสายตาทันทีที่เห็น จึงเป็นความสามารถในการใช้การรับรู้คำทางสายตาและค้นหาความหมายของคำจากความจำ โดยไม่ใช้การจับคู่ระหว่าง เสียงและตัวอักษรอีกต่อไป อาจเรียกชื่อขั้นนี้ว่าการรู้จักคำโดยอัตโนมัติ (Automatic word recognition) ถ้าขาดความรู้ในขั้นนี้แล้ว เด็กจะต้องใช้เวลาในการออกเสียงตัวอักษรทีละตัว และจะมีความยุ่งยากมากขึ้นในคำที่มีหลายพยางค์และใช้เวลามากขึ้นในการพยายามค้นหาความหมายของคำจากความจำ

ขั้นการเรียนรู้การสะกดคำนี้เกิดขึ้นเมื่อเด็กได้สะสมความรู้ในการสะกดคำเพียงพอที่จะรู้จำคำทันที โดยไม่ต้องการจับคู่ระหว่างเสียงและตัวอักษร เฟริท์ (Frith, 1985 : 301 - 330) ความรู้ที่เกิดจากความสามารถในการวิเคราะห์คำที่มีการจัดเรียงตัวอักษรในลักษณะต่างกันหรือคล้ายกัน และพบได้บ่อยในการอ่าน เช่น หน่วยคำที่มีการสะกดที่แน่นอน เช่น ในภาษาอังกฤษหน่วยคำลงท้าย ได้แก่ -ing, -ed, -able, -ment และ -ly เป็นต้น โดยหน่วยคำลงท้ายเหล่านี้เป็นจุดเริ่มต้นที่ง่ายต่อการเรียนรู้จักคำ

นอกจากนั้น เด็กอาจเรียนรู้จากการสะกดคำที่มีลักษณะสม่ำเสมอ เช่น กลุ่มคำที่มีการสะกดคำ คล้ายกัน เช่น teach, read, each และ preach ซึ่งแต่ละคำมีการสะกดคล้ายกัน คือการเรียงตัวอักษรของ กลุ่ม -each และคำพยางค์เดียวในภาษาอังกฤษที่มีการสะกดลงท้ายที่พบบ่อย ได้แก่ -ach, -ight, -eat, -ag, -ash, -ip, -ore และ -ell และเมื่อเด็กพบกลุ่มคำสะกดเหล่านี้บ่อย ๆ และอยู่ในความทรงจำแล้ว และเมื่อเด็กได้เห็นคำใดที่มีการสะกดคล้ายกับคำที่อยู่ในความทรงจำ เด็กจะรู้จักการอ่านออกเสียงคำใหม่นั้น โดยการนำการสะกดของคำใหม่นั้นไปเปรียบเทียบกับ ความรู้ที่มีอยู่ในความทรงจำ และการใช้วิธีเปรียบเทียบนี้อาจเห็นได้จากการที่เด็กพบคำยาก เช่น fountain เด็กอาจนำไปเปรียบเทียบกับคำที่เรียนรู้มาแล้ว คือ mountain

สิ่งที่นักเรียนต้องเรียนรู้ในการสะกดคำในภาษาอังกฤษในขั้นนี้ ได้แก่

1. การสะกดตัวอักษร 2 ตัวที่นำมารวมกันแล้วออกเสียงเป็นเสียงเดียว (ทวิอักษร : digraph) เช่น ph, sh และ ch เป็นต้น
2. การสะกดคำที่ก่อให้เกิดเสียงสระสั้น และสระยาว

3. หน่วยคำลงท้ายทางไวยากรณ์ เช่น -ed และ -s โดยมีการออกเสียงต่างกัน
ในสภาพ แวดล้อมที่ต่างกัน

4. คำสั้นอาจจะมีความเป็นไปได้ในการสะกดหลายแบบ แต่มีการสะกด
ถูกต้องเพียงแบบ เดียวเท่านั้น เช่น Cream, Creem หรือ Cream สำหรับการพัฒนาการอ่านใน
ขั้นนี้ ตามการจำแนก ของซอลล์นั้น เรียกว่าระดับที่ 2 : ขั้นการอ่านคล่อง (Fluency) เด็กในขั้น
นี้เรียนอยู่ในชั้นประถมปีที่ 2-3 มีอายุประมาณ 7 - 8 ปี

พฤติกรรมกรรมการอ่านตามพัฒนาการของซอลล์: พัฒนาการระดับที่ 2

1. อ่านเรื่องง่าย ๆ และมีความคล่องในการอ่านเพิ่มขึ้น
2. สามารถบูรณาการ ความสามารถในการวิเคราะห์เสียง การรู้จำคำ โดย
อัตโนมัติ และเข้าใจความหมาย

3. เคารพความหมายเมื่อพบคำยากหรือคำที่ไม่คุ้นเคย

4. สนใจต่อความหมายของสิ่งที่อ่านพฤติกรรมกรรมการอ่านและการเขียนตาม

พัฒนาการของแบร์

5. เข้าใจความแตกต่างระหว่างพยัญชนะและสระ

6. ตระหนักว่ามีสระอย่างน้อยหนึ่งตัวในแต่ละพยางค์

7. ใช้สระเสียงสั้นและสระเสียงยาว ได้ถูกต้อง

8. มีความรู้ในการสะกดคำ ได้ถูกต้อง ไม่ได้มาจากการจำรูปแบบของคำ

9. เข้าใจรูปแบบพยางค์ปิด คือพยางค์ที่ประกอบด้วยพยัญชนะ สระ และ

พยัญชนะ

ปัญหาของเด็กในพัฒนาการการอ่านขั้นนี้ คือ การที่เด็กยังใช้วิธีการอ่าน โดยการ
อาศัยความ สัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษร ดังนั้นจึงเป็นสาเหตุที่เด็กไม่สามารถรู้จำคำ โดย
การมองเห็น และจึงไม่สามารถอ่านคล่อง โดยอัตโนมัติ การสะกดคำในภาษาอังกฤษจึงมี
ลักษณะ ที่ตรงตามเสียงที่ได้ยิน เช่น เด็กอาจสะกดคำ Cough เป็น coff เด็กจึงอาจจะไม่มี
ปัญหาในการอ่านสะกดคำที่มีเสียงตรงตามตัวอักษรแต่อาจจะไม่สามารถอ่านและเข้าใจคำที่มี
วิธีการสะกดที่ไม่ตรงตามเสียง ความบกพร่องในการอ่านขั้นนี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คำศัพท์
และ โครงสร้างประโยคมีความจำกัด เนื่องจากเด็ก ไม่สามารถ อ่านและเข้าใจเนื้อหา ได้อย่าง
รวดเร็ว และต้องใช้ความพยายามในการอ่านมากกว่าเพื่อนในชั้นเรียน

พัฒนาการในการอ่านขั้นต่อมาของซอลล์ คือพัฒนาการระดับที่ 3 : อ่านเพื่อการเรียนรู้ (Reading to Learn) เป็นช่วงที่เด็กเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมีอายุอยู่ระหว่าง 9 - 13 ปี การอ่านในระดับนี้จึงเป็นการอ่านเพื่อเรียนรู้ข้อมูลใหม่ ๆ และเรียนรู้ที่จะค้นหาข้อมูลในหนังสือ ดังนั้นความรู้ของความหมายของคำและโครงสร้างของประโยคที่เรียนรู้มาก่อนจึงมีส่วนสำคัญมากในการเสริมสร้างความเข้าใจในการเรียนรู้ข้อมูลใหม่ ๆ ในระดับนี้ ซอลล์ อธิบายว่า ในการอ่านระดับนี้เด็กต้องรู้จักการอ่านอย่างไต่ตรงและต้องมีความสามารถในการจำข้อเท็จจริงและรายละเอียด ซึ่งเป็นการอ่านจากมุมมองของความคิดเดียว (One point of view)

พฤติกรรมกรรมการอ่านตามพัฒนาการของซอลล์ : พัฒนาการระดับที่ 3

1. สามารถอ่านและเรียนรู้ความรู้ใหม่ ๆ ความรู้สึกและทัศนคติจะความคิดเดียว
2. อ่านหนังสือที่มีความยาวของเนื้อเรื่องเกือบเท่ากับระดับที่ผู้ใหญ่อ่าน
3. อ่านสิ่งพิมพ์ที่มีลักษณะหลากหลาย เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร หนังสืออ้างอิง
4. เข้าใจเนื้อหาและโครงสร้างประโยคที่มีความซับซ้อน

แบร์ ได้กล่าวว่า เด็กเริ่มมีความคล่องมากขึ้นในด้านทักษะการอ่าน และการเขียนเมื่อเด็กอยู่ใน ช่วงอายุประมาณ 7 ถึง 13 ปี การอ่านจะเปลี่ยนจากการสะกดเสียงเป็นการอ่านทีละหน่วยความคิด จากวลีหรือประโยค เด็กจะพัฒนาทักษะการเขียนไปสู่การเขียนเรื่อง ประโยค และย่อหน้าที่มีความหมายมากขึ้น

พฤติกรรมกรรมการเขียนตามพัฒนาการของแบร์

1. เรียนรู้รูปแบบของสระในระดับพยางค์และในระดับคำ
2. สะกดคำพยางค์เดียวที่มีสระเสียงสั้น ได้ถูกต้องเกือบหมด
3. สะกดพยัญชนะควบกล้ำและ diagraph ได้ถูกต้อง
4. เรียนรู้การสะกดคำ ที่มีสระเสียงยาว และคำ ที่มีรูปแบบการสะกดที่มีความ

หลากหลาย เช่น การสะกดคำ name มีรูปแบบคือ พยัญชนะ - สระ - พยัญชนะและพยัญชนะ e ที่ไม่ออกเสียง คำ hay มีรูปแบบคือพยัญชนะ - สระ - สระ หรือคำ nail มีรูปแบบคือพยัญชนะ - สระ - สระ - พยัญชนะ

พัฒนาการการอ่านระดับที่ 4 ของซอลล์ : การอ่านแนวคิดจากหลายมุมมอง (Multiple Viewpoints) เป็นระดับการอ่านที่นักเรียนอยู่ในช่วงมัธยมศึกษาตอนต้นถึงมัธยมศึกษาตอนปลายและมีอายุในช่วงระหว่าง 14 - 18 ปี นักเรียนอ่านและเรียนรู้ข้อมูล เช่น ทฤษฎีและแนวคิดจากหลาย มุมมองของผู้เขียนที่หลากหลาย นักเรียนจึงมีความรอบรู้มากขึ้นจากการที่

ได้อ่านข้อมูลจำนวนมาก และจากวิชาที่เพิ่มขึ้นในชั้นเรียนถ้านักเรียนยังอ่านโดยมุ่งไปยังรายละเอียดเท่านั้นนักเรียนจะอ่านได้ช้าและไม่สามารรถเข้าใจความสำคัญต่าง ๆ และแนวคิดหลากหลายได้

พฤติกรรมกรรมการอ่านตามพัฒนาการของซอลต์ : พัฒนาการระดับที่ 4

1. อ่านแนวการเขียนในแบบต่าง ๆ เช่น งานเขียนเชิงบรรยาย เชิงวิเคราะห์ โดยมีแนวคิดที่หลากหลาย นอกจากงานเขียนเชิงบันเทิงคดี

2. อ่านงานเขียนปริมาณเพิ่มขึ้น

ในด้านการเขียนนั้น แบร์กล่าวว่ นักเรียนใช้สำนวนการเขียน โครงสร้างประโยคที่หลากหลายมากขึ้น ใช้ลีลาการเขียนที่สะท้อนความรู้สึกและแนวความคิดของตนในงานเขียนประเภทต่าง ๆ เช่น การเขียนเชิงพรรณนา เชิงวิจารณ์ และเชิงโต้แย้ง รวมถึงสะท้อนปัญหาของตนเอง และความต้องการแก้ไขปัญหาในด้านการสะกดคำนั้นนักเรียนสามารถใช้หน่วยคำวิภัติปัจจัยและอุปสรรค ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอน เพื่อใช้ในการสร้างคำและเรียนรู้คำใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น รวมถึงการเรียนรู้รากศัพท์และที่มาของคำที่มาจากกลุ่มภาษากรีก ลาติน โบราณหรือจากภาษาบาลี ภาษาสันสกฤตและภาษาเขมร

พัฒนาการการอ่านระดับที่ 5 ของซอลต์ : การสร้างความคิด (Construction - A World View) นักเรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป การอ่านในระดับนี้จึงเป็นการ ใช้ความรู้เพื่อวิเคราะห์ว่าจะอ่านในสิ่งใด เรียนรู้วิเคราะห์สิ่งที่อ่าน และบูรณาการและสร้างความรู้ใหม่จากการอ่านที่หลากหลาย นักเรียนจะต้องรู้จักเปลี่ยนแปลงอัตราความเร็วในการอ่าน คืออ่านด้วยความเร็วมากขึ้นเมื่ออ่านสิ่งที่คุ้นเคย และอ่านช้าลงเมื่ออ่านสิ่งที่ยากหรือไม่คุ้นเคย รู้จักการใช้กระบวน การวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการตัดสินใจในการสร้างความรู้ใหม่ขึ้น ในระดับนามธรรม

พฤติกรรมกรรมการอ่านตามพัฒนาการของซอลต์ : พัฒนาการระดับที่ 5

1. อ่านจากความพึงพอใจและจุดประสงค์ของตนเอง
2. อ่านเพื่อการเรียนรู้ในวิชาชีพ
3. บูรณาการความรู้จากแหล่งต่าง ๆ
4. สร้างองค์ความรู้ใหม่จากการวิเคราะห์ สังเคราะห์ จากสิ่งที่อ่าน
5. อ่านโดยมีอัตราความเร็วและมีประสิทธิภาพในการเข้าใจมากขึ้น
6. อ่านแนวการเขียนที่ยากและซับซ้อนมากขึ้น เช่น งานเขียนเชิงวิเคราะห์ เชิงวิจารณ์และเชิงสร้างสรรค์

ถ้านักเรียนไม่สามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และตัดสินใจในงานที่อ่านแล้ว นักเรียนไม่สามารถสร้างองค์ความรู้ใหม่ให้กับตนเอง ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ และจะเชื่อสิ่งที่อ่านโดยไม่สามารถไตร่ตรองและทำการวิเคราะห์เพื่อหาข้อเท็จจริง พัฒนาการลำดับขั้น ของการอ่าน สามารถสรุปได้ดังนี้ ขั้นรู้จักสัญลักษณ์ ขั้นรู้จัก ตัวอักษร และขั้นรู้จักการสะกดคำ โดยที่ในแต่ละขั้น ยังแบ่งออกเป็นขั้นย่อย ๆ อีก

การอ่านเป็นกระบวนการสร้างความหมาย ที่ผู้อ่านจะต้องพิจารณาไตร่ตรองและแก้ปัญหา เพื่อสร้างความหมายและความเข้าใจให้แก่ตนเอง การสอนควรใช้รูปแบบการสอนแบบชัดเจน ซึ่งครูจะต้องมีบทบาทในการแสดงแบบอย่าง การสาธิตและการแนะนำ ในขณะที่ผู้เรียนอ่านตัวบท

นอกจากนั้น ค่าเฉลี่ยที่สำคัญที่สุดค่าหนึ่ง ของการเรียนรู้การสะกดคำคำ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทักษะการออกเสียง ผู้ข้อมูลการสอนการสะกดคำด้วยตนเอง จากผลลัพธ์ความรู้ทางเสียงที่จำกัดจะลดการเรียนรู้ข้อมูลทางการสะกดคำของนักเรียน

ถ้าทัศนคตินี้ถูกต้องและให้ความชัดเจนเรื่องเสียง ทักษะเหล่านี้อาจจะเป็นตัวสำคัญในการอ่านในหมู่ผู้ที่มีประสบการณ์ในการอ่าน อย่างไรก็ตามความรู้ทางการสะกดคำอาจเป็นตัวเลือกหนึ่งในการเรียนรู้ความรู้ทางเสียง เช่น การเรียนและประสบการณ์การอ่าน

นอกจากนี้ สิ่งสำคัญประการหนึ่งในการศึกษาเรื่องการสะกด ก็คือการฝึกอ่านด้วยตนเอง ส่วนผลที่เกิดขึ้นกับการศึกษาก็จะขึ้นอยู่กับความพร้อม และวัยของผู้เรียนด้วย หากแนวคิดถูกต้อง ก็จะถือว่าเป็นการได้มาซึ่งกระบวนการในการอ่านอันมีความสำคัญให้แก่ผู้อ่านจำนวนมาก อย่างไรก็ตามความเป็นไปได้ที่จะมีการนำความรู้เรื่องนี้ ไปใช้อย่างแพร่หลายนั้นก็ยังมีน้อย ทั้งที่เป็นความรู้เรื่องการสะกดคำที่มีค่ามากต่อผู้อ่านจำนวนมาก

1. รูปแบบกระบวนการในการสอน

ในกระบวนการเรียนการสอนในกลุ่มผู้อ่านที่เป็นวัยรุ่น การสร้างแบบฝึกเป็นสิ่งที่ทำหาย โดยเฉพาะการมุ่งให้อ่านด้วยตนเองให้เร็ว ถือเป็นกุญแจในการเปิดประตูบานใหม่ที่ถือเป็นกระบวนการที่จะต้องพิจารณาเป็นรายกรณี

2. วิธีการสอนสะกดคำแบบ Orthography Processing Skill (OPS)

วิธีการปฏิบัติ ผู้เข้าร่วมการศึกษาคั้งนี้คือนักเรียนชั้นปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษาในเมืองเล็ก ๆ ในประเทศจอร์เจีย โดยการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มที่ใช้วิธีการอ่านแบบบำบัดและกลุ่มที่ถูกควบคุมการอ่านให้เป็นไปตามตารางการอ่านโดยมีสมาชิก 12 คน

และ 19 คน ตามลำดับ โดยผู้ที่เข้ารับการทดสอบครั้งนี้มี 31 คน ซึ่งมีสภาพภูมิปัญญาและสภาพความเป็นอยู่ใกล้เคียงกัน กลุ่มบำบัดเป็นลูกครึ่ง แอฟริกันอเมริกา 64 % เป็นกลุ่มบังคับ 63 % และเป็นชาวยุโรป 37 % ตามลำดับ โดยมีผู้อ่านเสร็จขั้นตอน 18 คน ก่อนที่จะเสร็จสิ้นการดำเนินการอ่านตามขั้นตอน หรือตามตารางการอ่านกำหนด จากกลุ่มผู้เข้าร่วม 31 คนนี้ ผลปรากฏอีกว่าทักษะการอ่านโดยส่วนมาก อยู่ในขั้นต่ำ คิดเป็น 25 % โดยจากการสอบถามผู้มีส่วนร่วมนั้น ล้วนมีรูปแบบและวิธีการ อ่านใกล้เคียงกัน นั่นคือการอ่านเนื้อหาโดยสังเขป ทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน เขียนคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย ฟังการออกเสียง ออกเสียงตาม และเขียนความหมาย โดยจะต้องพิจารณาถึงขอบเขตของกระบวนการอ่านด้วย

โดยชั้นเรียนทั้ง 2 กลุ่มนี้ กลุ่มควบคุมการอ่านนั้นจะไม่ได้รับการสนับสนุนอะไรเลย แตกต่างกับการอ่านแบบบำบัด ถึงแม้ว่าจะเป็นนักเรียนในห้องเดียวกัน อายุเท่ากัน มีสภาพแวดล้อมใกล้เคียงกัน แต่การแบ่งเด็กเป็นกลุ่มย่อยที่มีจำนวนน้อย ๆ ก็ง่ายต่อการฝึกหรือสอนมากกว่า และเป็นการเพิ่มโอกาสในการสนับสนุนการอ่านให้ผู้เข้าร่วมได้มากยิ่งขึ้น

ประการสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการอ่านสะกดคำก็คือ การจับคู่พยัญชนะและคำศัพท์ โดยถ้ายังทำบ่อยครั้งก็ยิ่งเป็นการสร้างประสบการณ์รวมถึงการสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ฝึกสะกดและอ่านให้มาก และฝึกเดาคำศัพท์ยากและแบ่งเอามาประสบการณ์อ่านช่วยทำให้เกิดความรู้และเข้าใจ

การอ่านแบบแยกคำเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่มีผลต่อการสะกดคำ โดยมุ่งเน้นไปที่ประเภทของคำ ดูหน้าที่และหลักของคำ อันจะทำให้การอ่านจับใจความมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น การอ่านแบบแยกคำไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ แต่กลายเป็นเรื่องตื้นตื้นว่าการอ่านแบบ 2 อย่างนี้จะนำไปสู่การอ่านอันน่าประหลาดใจยิ่ง

ขั้นตอนการสอนอ่าน ตามทฤษฎีของ The Fernald Method และ The Gillinghami Method (1991 : 495) มีขั้นตอนการสอนดังต่อไปนี้

1. เขียนคำที่จะเรียนรู้บนกระดานดำหรือบนกระดาษ
2. ออกเสียงคำได้อย่างชัดเจนและเด่นชัด ให้นักเรียนมองไปที่คำและออกเสียง คำที่มีความสำคัญกับการออกเสียงที่ถูกต้อง
3. ให้เวลาสำหรับนักเรียนที่จะศึกษาคำในการพัฒนาภาพของมัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การเรียนรู้รูปแบบของนักเรียนที่แตกต่างกัน
4. เมื่อนักเรียนแสดงให้เห็นว่าสามารถอ่านคำได้ ครูลบคำและให้นักเรียนพยายามที่จะอ่านคำจากหน่วยความจำ

5. ให้เขียนคำที่เรียน

แมคฟาแลนด์ (McFarland. 1999 : 279-283) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นของการสอน โดยวิธีของเฟอร์นาลด์ (The Fernald Method) ไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1

1. การสัมผัสด้วยนิ้วโดยตรง
2. เขียนคำที่ชี้อ่านได้จากความทรงจำ
3. เขียนคำทั้งคำ
4. การฝึกใช้คำในประโยค

ขั้นที่ 2 นักเรียนอ่านออกเสียงอย่างต่อเนื่อง

ขั้นที่ 3 นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องจากหนังสือ

ขั้นที่ 4 ออกเสียงซ้ำและเขียนคำ

ทฤษฎีการสอนอ่านสะกดคำ ฮอรน (Horn. 1969 : 43) 'Look- say- cover- write-check' ได้ลำดับขั้นในการสอนอ่านสะกดคำ ดังนี้

1. นักเรียนดูคำและรูปภาพ จากบัตรภาพ
2. นักเรียนดูภาพและฟังเสียงจากแถบเสียง
3. นักเรียนบอกพยัญชนะจากคำในบัตรภาพ และสะกดคำออกเสียง
4. นักเรียนจดจำคำและความหมายของคำ
5. นักเรียนเขียนคำ
6. ทดสอบการอ่านสะกดคำที่ถูกต้อง

ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Gillingham, A. และ Bender Stillman (1965 : 345-340) ได้พัฒนาวิทยาศาสตร์การสะกดคำ วิธีการนี้ได้รับการพัฒนาขึ้น โดยกระบวนการดังต่อไปนี้

1. ครูอ่านคำ
2. นักเรียนทวนคำซ้ำ
3. นักเรียนอ่านสะกดคำปากเปล่า เช่น บอกชื่ออักษรที่อ่าน
4. นักเรียนอ่านออกเสียงและความหมายของคำ
5. นักเรียนอ่านซ้ำ

จากผลงานวิจัยที่ได้ศึกษาค้นคว้ามาทั้งงานวิจัยภายในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศสรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนอ่านสะกดคำ มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. นักเรียนดูคำและรูปภาพ

2. นักเรียนฟังเสียงและอ่านทวนคำซ้ำ
3. นักเรียนบอกพยัญชนะและสระจากคำ
4. นักเรียนอ่านออกเสียง
5. นักเรียนเขียนคำและบอกความหมายของคำ

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการเรียนการสอน

ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานเป็นเรื่องของความรู้สึกที่มีต่องานที่ปฏิบัติอยู่อย่างไรก็ดีความพึงพอใจของแต่ละบุคคลไม่มีความสิ้นสุดเปลี่ยนแปลงได้เสมอ ตามกาลเวลาและสภาพแวดล้อมของบุคคล ได้มีผู้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้พอสังเขป ดังนี้

แอปเปิลไวท์ (Applewhite, 1965 : 27) ได้ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลในการปฏิบัติงาน ซึ่งมีความหมายกว้างรวมถึงความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมทางกายด้วย การมีความสุขที่ทำงานร่วมกับผู้อื่นที่เข้ากันได้ มีทัศนคติที่ดีต่องานด้วย

เด่นศักดิ์ อิงอาจ (2547 : 35) ได้กล่าวถึง ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง อารมณ์ความรู้สึกที่เต็มไปด้วยความยินดีหรือเจตคติที่ดีต่อการทำงานต่อบุคคล ต่อองค์กรหรือต่อสิ่งอื่น ๆ ที่พอใจ และทำให้มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ปฏิบัติตามแนวทางที่ตั้งไว้ในทางบวก

สุพิตร สมหนองหว้า (2447 : 86) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้นความพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

เพชร แก้วกาหลง (2548 : 55) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ ในทางบวกและเป็นความรู้สึกพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจที่มีต่อการที่ได้ร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนจนบรรลุผลหรือเป้าหมายในการเรียนรู้

ทองพูน ศิริมนตรี (2549 : 40) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกพอใจเต็มใจ ชอบใจ ที่จะปฏิบัติงานนั้นให้สำเร็จ

จากความหมายของความพึงพอใจ ที่มีผู้ให้ความหมายไว้ข้างต้น พอสรุปได้ว่าความพึงพอใจจะเป็นผลสืบเนื่องมาจากทัศนคติของคนที่มีการทำงาน ความรู้สึกนึกคิดหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก รวมทั้งอาจเกิดจากองค์ประกอบอื่น ๆ ที่สัมพันธ์กับงานที่ทำอยู่ดังนั้น ความพึงพอใจในการเรียนรู้ จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ในการร่วม

ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลหรือเป้าหมายตามแนวทางที่ตั้งไว้ในทางบวก ซึ่งระดับความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันไป

1. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ ดังนี้

สกอตต์ (Scott, 1970 : 124) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงาน ที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ

2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ

3. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงาน มีวิธีการดังนี้

3.1 คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย

3.2 ผู้ปฏิบัติงานได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานได้โดยตรง

3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

เฮอริเบอ์ (Herzberg, 1970 : 113-115 ; อ้างอิงมาจาก สุนทร หลักคำ. 2547 : 44)

ด้านการศึกษาค้นคว้าทฤษฎีที่เป็นมูลเหตุทำให้เกิดความพึงพอใจเรียกว่า Herzberg's Motivation Hygiene Theory ซึ่งกล่าวถึง ปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงานประกอบด้วย 2 ปัจจัยคือ

1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factor) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับงานซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงานความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน

2. ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factor) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในการทำงานและมีส่วนทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือน โอกาสที่จะก้าวหน้าในอนาคตสถานะอาชีพ สภาพการทำงาน เป็นต้น

แมคเกรเกอร์ (McGregor, 1960 : 33-58 ; อ้างอิงมาจาก สุภสิริ โสมาเกตุ. 2544 :

4) ได้ศึกษาธรรมชาติของมนุษย์ และได้อธิบายลักษณะของมนุษย์ว่ามี 2 ประเภทคือ

1. คนประเภทเอกซ์ (X) มีลักษณะดังต่อไปนี้

1.1 มีสัญชาตญาณที่จะหลีกเลี่ยงการทำงานทุกอย่างเท่าที่จะทำได้

- 1.2 มีความรับผิดชอบน้อย
- 1.3 ชอบสั่งการ
- 1.4 ไม่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการปรับปรุงองค์กร
- 1.5 มีความปรารถนาให้ตอบสนองความต้องการด้านร่างกายและความปลอดภัย

2. คนประเภทวาย (Y) มีลักษณะดังต่อไปนี้

- 2.1 ชอบทำงานเห็นว่าการทำงานเป็นของสนุกเหมือนการเล่นหรือการพักผ่อน
- 2.2 มีความรับผิดชอบในการทำงาน
- 2.3 มีความทะเยอทะยานและกระตือรือร้น
- 2.4 สั่งการตนเอง และสามารถควบคุมตนเองได้
- 2.5 มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการปรับปรุงองค์กร พัฒนาวีการทำงาน

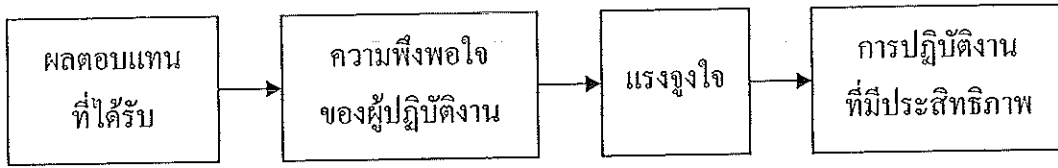
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2540 : 141-144) ได้กล่าวถึง การแบ่งความต้องการของมนุษย์ตามทฤษฎีแมคคลีแลนด (David MacCleland) ออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Needs for Achievement) เป็นพฤติกรรมที่จะกระทำการใด ๆ ให้เป็นผลสำเร็จ มาตรฐานที่เป็นแรงจูงที่นำไปสู่ความเป็นเลิศ
2. ความต้องการสัมพันธ์ (Needs for Affiliation) เป็นความปรารถนาที่จะสร้างมิตรภาพและความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น
3. ความต้องการมีอำนาจ (Needs for Power) เป็นความต้องการควบคุมผู้อื่น มีอิทธิพลต่อผู้อื่น

สมยศ นาวิการ (2521 : 155-159) กล่าวว่า ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ความพึงพอใจสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือต้องการปฏิบัติให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในการเรียนรู้ การทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้หรือการปฏิบัติงาน มีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน

2 ลักษณะคือ

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการ ผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ไม่ได้รับการตอบสนอง ทักษะตามแนวคิดดังกล่าวสามารถแสดงได้ แผนภาพที่ 5

แผนภาพที่ 5 ความพึงพอใจนำไปสู่ผลการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ

จากแนวคิดดังกล่าว ครูผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญบรรลุผลสำเร็จ จึงต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศและสถานการณ์ รวมทั้งสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เพื่อสนองความพึงพอใจของผู้เรียนให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่าง ความพึงพอใจและผลของการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดี จะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ

จากแนวคิดพื้นฐานดังกล่าว เมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลตอบแทนภายในหรือรางวัลภายใน เป็นผลด้านความรู้สึกรักของผู้เรียนที่เกิดแก่ตัวผู้เรียนเอง เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้นเมื่อสามารถเอาชนะความยุ่งยากต่าง ๆ และสามารถดำเนินงานภายใต้ความยุ่งยากทั้งหลายได้สำเร็จ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ ตลอดจนรับการยกย่องจากบุคคลอื่น ส่วนผลตอบแทนภายนอก เป็นรางวัลที่ผู้อื่นจัดหามาให้มากกว่าที่ตนเองให้ตนเอง เช่น การได้รับการยกย่องชมเชยจากครูผู้สอน พ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือแม้แต่ การได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่น่าพอใจ ความพึงพอใจในการเรียนขึ้นอยู่กับว่ากิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัตินั้น ทำให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจในทางบวกเพียงใด

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนและผลการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันทางบวก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เกิดความสมบูรณ์ของชีวิตมากขึ้นเพียงใด นั่นคือ สิ่งที่ครูผู้สอนจะคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเสริมสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

บริบทโรงเรียนชุมชนบ้านตูมวิทยาการ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งมีบริบทในการวิจัย ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไป

ที่ตั้ง โรงเรียนชุมชนบ้านตูมวิทยาการ ตั้งอยู่ที่ หมู่ที่ 19 ตำบลบัวบาน อำเภอ
ยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ รหัสไปรษณีย์ 46120 โทรศัพท์ 043-23129 สังกัดสำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 เปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล 1 ถึงชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 3

2. ปรัชญา

ปัญญา ประสพผลิ (คนย่อมบรรลุด้วยปัญญา)

3. คำขวัญโรงเรียน

รู้หน้าที่ สามัคคี มีวินัย ใฝ่ศึกษา รักประชาธิปไตย

4. วิสัยทัศน์

โรงเรียนชุมชนบ้านตูมวิทยาการ มุ่งจัดการศึกษาตามมาตรฐานการจัดการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พัฒนาการจัดการเรียนรู้ เข้าสู่ประชาคมอาเซียน โดยใช้เทคโนโลยี ภายใต้การมี
ส่วนร่วมของชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่น ใช้วิถีชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

5. พันธกิจ

5.1 พัฒนาครูให้เป็นครูมืออาชีพ สามารถจัดการเรียนรู้ตามมาตรฐานการศึกษา

5.2 ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกในความเป็นไทยยึดหลัก

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

5.3 พัฒนาสถานศึกษา ให้เป็นแหล่งเรียนรู้และใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่หลากหลาย
เพื่อส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนได้เต็มตามศักยภาพ

5.4 สถานศึกษาใช้กระบวนการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล

6. เป้าหมาย

6.1 นักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 95 มีคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ ระดับ 3 ขึ้นไป

6.2 นักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 มีทักษะแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รักการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์และคิดอย่างสร้างสรรค์

6.3 นักเรียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 90 มีทักษะในการทำงานและมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพสุจริต

6.4 นักเรียนมีความรู้และทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ตามหลักสูตร โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 ทุกวิชา

6.5 นักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดีมีความสามารถนำความรู้สู่ครอบครัวและชุมชน

6.6 นักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 มีสุนทรียภาพด้าน ศิลปะ ดนตรีและกีฬา

6.7 นักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 สามารถใช้ภาษาอังกฤษและคอมพิวเตอร์ในการติดต่อสื่อสารและสืบค้นหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ได้

6.8 นักเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 95 มีความรักตนเองรักท้องถิ่น รักชาติและเห็นคุณค่าของความเป็นไทย ภูมิปัญญาไทยและร่วมสืบสานเอกลักษณ์ไทย

7. สปีประจำโรงเรียน

ขาว - เหลือง

ขาว หมายถึง ความสะอาดบริสุทธิ์

เหลือง หมายถึง ความเลื่อมใสศรัทธา

ต้นไม้ประจำโรงเรียน ต้นไทร

8. จำนวนนักเรียน

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีทั้งหมด 38 คน แยกเป็นนักเรียนชาย 28 คน และ นักเรียนหญิง 20 คน มีนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนทั้งหมด 12 คน มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในปีการศึกษา 2552 - 2554 มีดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชน
บ้านตูมวิทยาการ ในปีการศึกษา 2552 – 2554

ปีการศึกษา	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2552	52.43
2553	48.89
2554	49.78

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

มิรทิตรา แก้วร่วง (2552 : 85-90) ได้ศึกษาผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อฝึกทักษะการอ่านสะกดคำสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลห้วยสัก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อฝึกทักษะการอ่านสะกดคำสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จำนวน 9 เรื่อง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบจับคู่ จำนวน 20 ข้อ แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนแบบ (Rating Scale) ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อฝึกทักษะการอ่านสะกดคำสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ 87.58 / 81.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80 ที่ตั้งไว้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนที่เรียน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.30 คิดเป็นร้อยละ 81.50 ผลการศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนที่เรียน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ มีค่าเฉลี่ย 2.49 ในด้านพฤติกรรมที่แสดงออกอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมได้โดยครูคอยช่วยเหลือหรือกระตุ้นเล็กน้อย

อุทัย เหมือนทอง (2544 : 64) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนยางคำวิทยา อำเภอโพธาราม จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 22 คน จากการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพเท่ากับ 97.65 / 88.93 ซึ่งสูงกว่า 75 / 75 ที่ตั้งไว้ และนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษเรื่อง The Glass Ball มีค่าดัชนีประสิทธิภาพเท่ากับ 65.75 ซึ่งแสดงว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้เพิ่มขึ้นหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษร้อยละ 65.57

อนันตพร ภูสอดเงิน (2542 : 34-58) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ เรื่อง การสะกดคำศัพท์ จากบทเรียน English Is Book IV ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนห้วยเข็ญ ปีการศึกษา 2541 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอกระนวน จังหวัดขอนแก่น จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการสอน แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษ จำนวน 8 ชุด และแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t -test (Dependent Samples) ผลการศึกษาพบว่าแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ $92.72/80.83$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ $75/75$ ที่ตั้งไว้ และนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. งานวิจัยต่างประเทศ

เฟ่ง (Feng, 2009 : 720-735) ศึกษาเรื่องการสะกดคำและพัฒนาการอ่าน ของนักเรียนชาวจีนและอังกฤษ โดยใช้การกวาดสายตาในการอ่านทั่วไปและการอ่านตามที่กำหนดให้ กลุ่มตัวอย่างมี 3 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มที่ 1 เป็นนักเรียนเกรด 3 ชาวจีน จำนวน 25 คน และชาวอังกฤษจำนวน 23 คน กลุ่มที่ 2 เป็นนักเรียนเกรด 5 ชาวจีน จำนวน 25 คน และชาวอังกฤษจำนวน 30 คน และกลุ่มที่ 3 นักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวจีน จำนวน 30 คน และชาวอังกฤษ จำนวน 26 คน ให้กลุ่มตัวอย่างอ่านเรื่องที่เขียนเป็นภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่าง และบันทึกการเคลื่อนไหวของสายตาระหว่างการอ่านผลปรากฏว่า การอ่านสะกดคำมีผลต่อเด็กมากกว่าผู้ใหญ่ที่ประสบการณ์ด้านการอ่าน

ลิมา และ คาสโตร (Lima and Castro, 2009 : 190-215) ศึกษา Modulation ของผลความยาวในภาษาโปรตุเกส กลยุทธ์ในการอ่านใน Orthographies ของความถี่ระดับกลาง จะมีความยืดหยุ่น จากการทดสอบตามกฎของหน่วยเสียง การเปลี่ยนหน่วยการออกเสียง สำหรับทักษะการอ่านวิธีการสะกดคำของของชาวโปรตุเกสที่มีความรู้ในระดับกลาง ผลปรากฏว่าขนาดความยาวของตัวอักษรของคำ กำหนดในการศึกษา 2 วิธีในการศึกษาในการศึกษาวิธีที่ 1 ด้วยการผสมคำที่มีตัวอักษร 5 - 6 คำ และคำที่ไม่มีความหมาย ได้นำไปทดลองกับผู้อ่านวัยผู้ใหญ่ โดยให้อ่านออกเสียงจากใบงาน การศึกษาวิธีที่ 2 ได้เพิ่มขนาดความยาวตัวอักษรขึ้นเป็น 4 - 6 ตัวอักษร และเพิ่มคำที่ไม่มีความหมายด้วยเหมือนกัน และได้แยกคำบันทึกไว้คนละกรอบทดสอบอีกครั้ง โดยใช้คำที่ยาวขึ้นและคำที่ไม่มีความหมาย จาก

กลุ่มคำศัพท์ที่กำหนดไว้แล้ว ให้ผู้อ่าน อ่านออกเสียง โดยการผสมคำที่บันทึกไว้ แต่ไม่กระทบกับความยาวคำ

ผลจากการสังเกตปรากฏว่า เมื่อผู้อ่าน อ่านคำที่กำหนดไว้ผลของความยาวของคำ เปลี่ยนระดับของเสียง โดยรวมบัญญัติคำศัพท์เข้าด้วยกัน นี่คือการบ่งชี้ว่าการเปลี่ยนหน่วยเสียง ไม่สำคัญต่อการพัฒนาทางด้านภาษาในการสะกดคำ ในการสะกดคำของผู้ที่มีความสามารถในระดับปานกลางและแนะนำว่าทักษะการอ่านสะกดคำ จะตอบสนองได้ดีกับใบงานที่กำหนด ให้เพราะว่าผู้อ่านสามารถแยกสะกดคำที่มีขนาดค่าน้อยกว่าและสามารถเพิ่มขนาดของคำขึ้นได้ตามกระบวนการเพิ่มความสัมพันธ์กับกลุ่มคำศัพท์

แอล เมเจอร์ แอล เรย์มอนท์ เมเจอร์ (L. Raymond Majeres. 2006 : 267-280) ได้ศึกษาเสียงและทักษะในการอ่านรหัส Orthographic ผู้ใหญ่ พบว่า ถึงแม้ว่าทักษะการอ่านของผู้อ่านจะมีน้อยและความสามารถด้านการสะกดคำระดับต่ำ ทั้งนี้อาจไม่เป็นความจริงต่อการฟังและการดูของพวกเขารวมทั้งทักษะการสะกดคำ เพราะความน่าเชื่อถือเพิ่มขึ้นจากการได้ฟังและพูด การสะกดคำกับการมีประสบการณ์ในการอ่าน ความแตกต่างจะน้อยกว่าระหว่างผู้ใหญ่ที่มีทักษะในการอ่านมากและผู้มีทักษะในการอ่านน้อย ในการทดสอบจากการสะกดคำ การสะกดคำและการพัฒนาการของภาษาและการเปรียบเทียบซึ่งมีความสัมพันธ์กันตามลำดับ ได้พิจารณาถึงความเห็นว่า คำที่เขียนเหมือนกันมากเช่น filv – fild และคำที่มีเสียงอ่านใกล้เคียงกันมาก เช่น kake – dake การจัดการสะกดคำ กลุ่มผู้อ่านที่มีความเร็วในการอ่านไม่แตกต่างกันมาก แม้ว่าผู้อ่านที่มีทักษะการอ่านน้อยจะเกิดความผิดพลาดในการอ่านมาก แต่ไม่แตกต่างกันเกินไปในการพัฒนาภาษา แตกต่างระหว่างกลุ่มผู้อ่านที่มีการพัฒนาที่เห็นได้ชัดสำหรับทั้งสองกลุ่ม ในเรื่องอัตราความเร็วในการอ่านและความผิดพลาดของการอ่าน การพัฒนาการทางภาษาสามารถเปลี่ยนแปลงเรื่องราวที่อ่าน จะแตกต่างกันอย่างมากกับคำที่สามารถจำได้โดยเฉพาะมนุษย์ ผลเสนอแนะว่าผู้ใหญ่ที่มีทักษะการอ่านน้อย การพัฒนาจะเป็นแบบเริ่มต้นการอ่านด้วยการดูและฟัง

เบชาาร์ด (Boucharard. 2002 : Website ; อ้างอิงมาจาก พรสวรรค์ บัวโฮม. 2549 : 82) ได้ศึกษาความรู้เรื่องคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากความผิดพลาดในการอ่านสะกดคำ แม้ว่าเขามีความพยายามอย่างมากระหว่างการอ่านและการสะกดคำ แต่การปฏิบัติการอ่านและการสะกดคำของนักเรียนก็มักจะยังแสดงให้เห็นความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในความถูกต้องและความผิดพลาดของคำ การวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาการสะกดคำตามความรู้เรื่องคำเชิงพัฒนาใน 4 ด้าน ผลการวิเคราะห์พบว่าการปฏิบัติงานการอ่านของนักเรียนดีกว่าการปฏิบัติงาน

การสะกดคำอย่างมีนัยสำคัญและพบว่ามีผลของรายงานอย่างมี นัยสำคัญต่อระดับความรู้เรื่อง คำของนักเรียนต่อไปพบว่า ความผิดพลาดเกี่ยวข้องกับลักษณะทางอักขระวิธีที่เหมือนกันใน ทุกงานที่สุด จากการศึกษาการให้คะแนนมีฤทธิ์ทางการสะกดคำของทักษะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของครู พบว่าการให้คะแนนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการปฏิบัติจริงของนักเรียน ในผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำและความรู้เรื่องคำ แต่ก็ยังไม่เพียงพอสำหรับการตัดสินใจใน การสอนอ่านสะกดคำเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นในการวางรากฐานของการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ

คูนิงแฮม (Cunningham. 2002 : 185-199) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการอ่านสะกดคำโดย ศึกษาจากนักเรียนเกรด 2 จำนวน 34 คน (ชาย 18 คน หญิง 16 คน) โดยมีเป้าหมายใน การอ่านคำพ้องเสียง (Homophonic Pseudo words) (เช่น slurst/slirst) ในบริบทที่เป็นเรื่องที่ อ่านที่ใช้ในการทดสอบการอ่าน โดยมีระดับการประเมินจาก 3 รายการ คือ Homophonic Choice, Spelling, and Target Naming

แมนแฮน (Manahan. 1998 : 3011-A) ได้ทำการศึกษาความเปลี่ยนแปลงความสามารถ ในการสะกดคำของนักเรียนในช่วงเวลา 6 สัปดาห์ เมื่อได้รับการสอนที่สอดคล้องกับระดับ พัฒนาการความสามารถในการสะกดคำของนักเรียน โดยเป็นการศึกษาการตอบสนองของ นักเรียนที่ได้รับการสอนที่มีระดับความยากต่าง ๆ กันของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1-2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 8 คน ที่มีระดับความสามารถในการสะกด คำต่างกันแล้วแบ่งออกเป็น 3 ระดับ แต่ละระดับมีนักเรียน 3 คน การเขียนประกอบด้วย การแยก คำ เสาะหาคำ การเล่นเกมคำ และการสร้างคำที่สอดคล้อง และเหนือระดับ การสะกดคำของ นักเรียน ผลการศึกษาพบว่า (1) นักเรียนที่มีระดับการพัฒนาการสะกดคำทั้งที่ต่ำกว่า และสูง ของระดับเล็กน้อย (2) นักเรียนมีความก้าวหน้าในการสะกดคำเพิ่มขึ้น (3) รูปแบบการสอน สะกดคำที่มีประสิทธิภาพดีในการสอน สะกดคำให้กับนักเรียนที่มีความสามารถในการสะกด คำคนละระดับ การสะกดคำเป็นวิธีการสอน แบบหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ

การ์เซีย (Garcia. 2009 : 17-30) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและ สะกดคำจากรูปแบบการสอนสะกดคำ 2 แบบ คือ การสอนสะกดคำแบบให้นักเรียนฝึกการ สอนสะกดคำ ตามหนังสือ โดยครู แต่ละกลุ่มจะสอนอ่านโดยใช้โปรแกรมการสอนอ่านและ สอนเขียนทุกวันตาม เวลาที่กำหนดให้ การทดลองใช้สอบก่อน และหลังการเรียน ผลการศึกษา พบว่า การสอนสะกดคำ แบบให้นักเรียนฝึกเองมีผลดีกว่าสอนสะกดคำตามตำรา ในการอ่าน คำศัพท์และการวิเคราะห์ คำศัพท์ นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันในเรื่อง จำนวน

คำศัพท์ที่ใช้ในระดับที่สูงกว่าระดับประถมหนึ่ง ความยาวของประโยคและจำนวนหน่วยคำ นอกจากนี้นักเรียนสะกดคำโดยนักเรียนคิดเอง มีการอ่าน ทบทวนการเขียนวิเคราะห์คำที่ใช้ ตลอดจนการช่วยเหลือหรือซักถามเพื่อน เพื่อนชวนในการสะกดคำบ่อยครั้งมากกว่านักเรียนอีกกลุ่มหนึ่งและนักเรียนที่เรียนสะกดคำจากตำราใช้พจนานุกรมบ่อยครั้ง มากกว่านักเรียนอีกกลุ่ม

โรส เบนเดอร์ (Ross Bender. 1993 : 188) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนอ่านเป็นคำไว้ว่า การสอนวิธีนี้ใช้ได้ดี ทั้งเด็กพิเศษและเด็กปกติ ซึ่งดีในด้านการจำคำเด็กจะเรียนรู้คำศัพท์ได้มากกว่าและใช้เวลาน้อยกว่าการเรียนโดยวิธีปกติ

จอห์นสัน (Johnson. 1992 : 73-80-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากง่ายในการสะกดคำที่ใช้บ่อย ๆ ของนักเรียนระดับ 3, 4, 5 และ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 5 โรงเรียนในรัฐไวโอมิงคลราโคและยูทาห์ โดยให้นักเรียนเขียนคำที่นักเรียนใช้อยู่เสมอและได้วิเคราะห์ปัญหาในการสะกดจำนวนทั้งหมด 498,166 คำ คำที่สะกดผิดจำนวน 4,140 คำ ที่นักเรียนจำนวน 476 คน คำที่สะกดผิดนั้นส่วนใหญ่เป็นคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่สะกดต่างกันและออกเสียงเหมือนกันแต่ความหมายต่างกัน

สเปนเจอร์ (Spangler. 1975 : 3573 -A -3574 -A) ได้ศึกษาการสอนสะกดคำโดยใช้วิธีการฟังและวิธีการมองเห็นของนักเรียนในระดับชั้น 1 - 6 จำนวน 386 คน โดยใช้แบบทดสอบการฟังและแบบทดสอบการมองเห็น สำหรับแบบทดสอบการฟังดำเนินการโดยการฟังจากเทปโทรทัศน์โดยไม่มีภาพบนจอ ส่วนการทดสอบการเห็นจะใช้เทปโทรทัศน์ฉายให้นักเรียนดูคำที่นำมาสะกดก็นำมาจากแบบเรียน นักเรียนในระดับต้นจะสอนสะกดคำ 10 คำ นักเรียนในระดับที่สูงขึ้นไปจะสอน 15 คำ ใช้เวลาในการทดสอบ 3 สัปดาห์ พบว่าความแตกต่างระหว่างการจำโดยการฟังและการเห็นจะลดลงจากระดับชั้นต้น

การอ่านสะกดคำเป็นกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษร เป็นความคิด โดยอาศัยประสบการณ์เดิม แล้วนำความคิดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป การจำรูปคำมีความจำเป็นอย่างมาก เพราะจะนำไปสู่การอ่านได้เร็วขึ้น ซึ่งการเรียนรู้ในการจดจำคำ นักเรียนจะจดจำคำควบคู่ไปกับเสียงของคำ ตลอดจนความคุ้นเคย ความหมาย การจดจำคำของนักเรียนประการสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการอ่านสะกดคำก็คือ การจับคู่พยัญชนะและคำศัพท์ การสอนให้นักเรียนมีทักษะในสะกดคำ นักเรียนต้องรู้จักตัวพยัญชนะ สระ และเสียง เพื่อให้การอ่านสะกดคำถูกต้องเหมาะสม จากผลงานวิจัยที่ได้ศึกษาค้นคว้ามาทั้งงานวิจัย

ภายในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนอ่านสะกดคำ มีลำดับ
ขั้นตอน ดังนี้

1. นักเรียนดูคำและรูปภาพ
2. นักเรียนฟังเสียงและอ่านทวนคำซ้ำ
3. นักเรียนบอกพยัญชนะและสระจากคำ
4. นักเรียนอ่านออกเสียง
5. นักเรียนเขียนคำและบอกความหมายของคำ

การสอนอ่านคำศัพท์มีหลายวิธี เช่นการสอน โดยใช้แบบฝึกการสอนโดยใช้เพลง
การสอนโดยใช้เกมส์ หรือการสอนตามลำดับขั้นต่าง ๆ ซึ่งล้วนทำให้การสะกดคำของนักเรียน
ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านสะกดคำ
ให้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายนั้น ต้องใช้สื่อที่สอดคล้องเหมาะสมกับความสนใจและวัยของ
ผู้เรียน โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญและเน้นการสอนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างครู และนักเรียน
เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษามาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น